

ДРАГАЧЕРСКИ ТРУБАЧ

БРОЈ 48 • ГУЧА, 9 - 13. АВГУСТА 2017.

57.

Драгачевски
сабор трубача.

ДРАГАЧЕВСКИ САБОР ТРУБАЧА

ОРГАНИЗАТОР

ОПШТИНА ЛУЧАНИ

ОРГАНИЗАТОР ПРОГРАМА:
ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ И СПОРТ ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ У ГУЧИ

ПОКРОВИТЕЉ

МИНИСТАРСТВО ТРГОВИНЕ, ТУРИЗМА И ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈА

СПОНЗОРИ

БИП ПИВО - Званично пиво 57. Сабора

МТС - Партнер Сабора

ГАЛА - Званична вода сабора

АЛФА ПЛАМ - Партнер Сабора

ПИОНИР - Партнер Сабора

ТИКВЕШ - Партнер Сабора

ДАРОДАВЦИ

LYRA STYLE - Београд

КОМПАНИЈА „НОВОСТИ“, Београд

ДНЕВНЕ НОВИНЕ „ДНАС“, Београд

КАРИЋ ФОНДАЦИЈА, Београд

ДНЕВНЕ НОВИНЕ „БЛИЦ“, Београд

ЗАСТАВА ОРУЖЈЕ, Крагујевац

МИТЕКС, Ариље

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ

КОМПАНИЈА „НОВОСТИ“, Београд

ДНЕВНЕ НОВИНЕ „ДНАС“, Београд

ДНЕВНЕ НОВИНЕ „БЛИЦ“, Београд

ЧАЧАНСКИ ГЛАС, Чачак

ГЛАС ЗАПАДНЕ СРБИЈЕ, Чачак

ТВ „ГАЛАКСИЈА 32“, Чачак

ТВ „ТЕЛЕМАРК“, Чачак

РАДИО Д, Лучани

ЕКСКЛУЗИВНИ МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР РТВ ПИНК
МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР У БОСНИ И ХЕРЦЕГОВИНИ: АТВ

ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ

БРОЈ 48 • ГУЧА, 9-13. АВГУСТА 2017.

„ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ“

лист 57. Драгачевског
сабора трубача у Гучи

Издавач

Центар за културу и спорт
општине Лучани у Гучи

Главни и одговорни уредник

Наташа Мајсторовић

Редакција

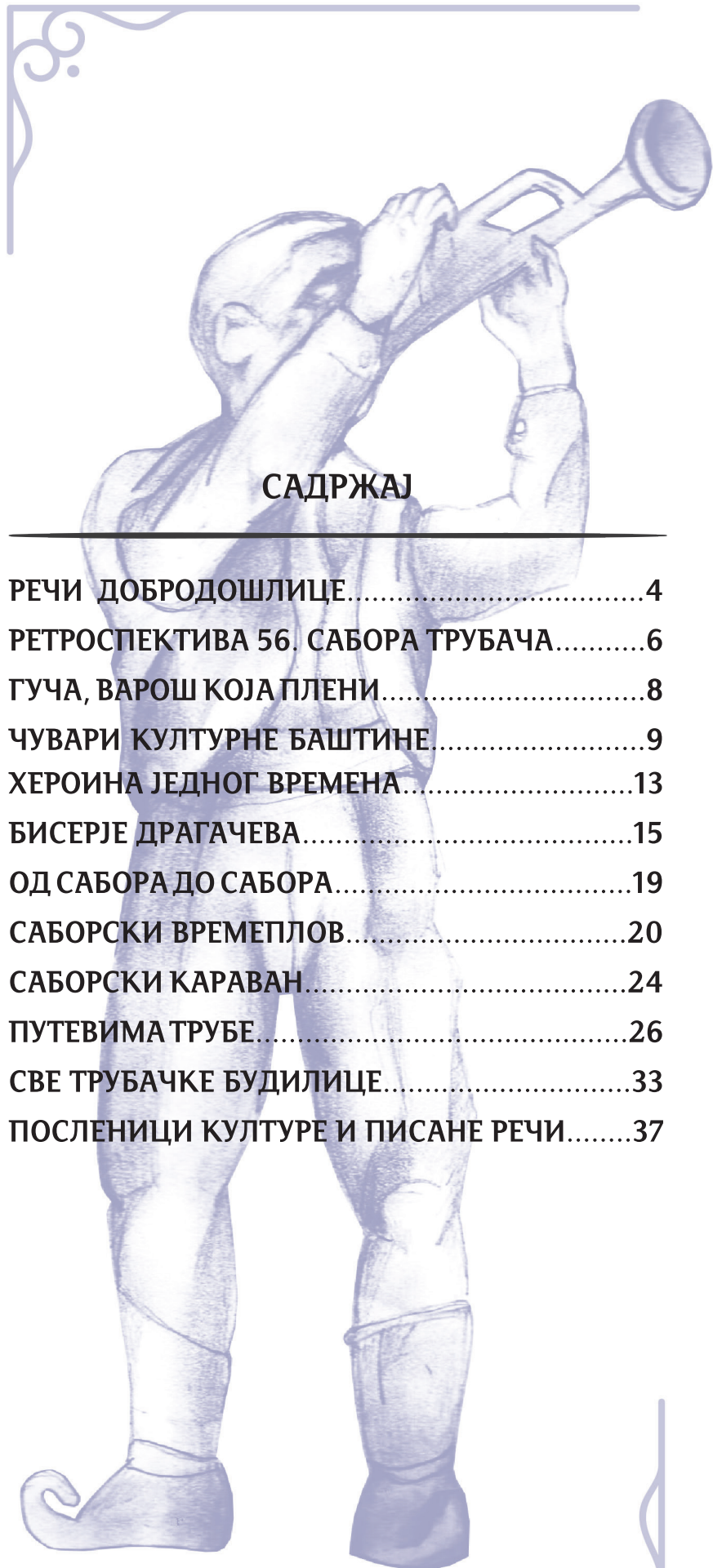
Ника - Никола Стојић,
Јовиша М. Славковић,
Радован М. Маринковић,
Тамара Белошевић, Јована
Дмитрић, Марија Неранцић,
Марија Павловић, Маријана
Луковић

Графичка обрада

Драган Ђукић

Штампа

Klik Commerce d.o.o, Београд

САДРЖАЈ

РЕЧИ ДОБРОДОШЛИЦЕ.....	4
РЕТРОСПЕКТИВА 56. САБОРА ТРУБАЧА.....	6
ГУЧА, ВАРОШ КОЈА ПЛЕНИ.....	8
ЧУВАРИ КУЛТУРНЕ БАШТИНЕ.....	9
ХЕРОИНА ЈЕДНОГ ВРЕМЕНА.....	13
БИСЕРЈЕ ДРАГАЧЕВА.....	15
ОД САБОРА ДО САБОРА.....	19
САБОРСКИ ВРЕМЕПЛОВ.....	20
САБОРСКИ КАРАВАН.....	24
ПУТЕВИМА ТРУБЕ.....	26
СВЕ ТРУБАЧКЕ БУДИЛИЦЕ.....	33
ПОСЛЕНИЦИ КУЛТУРЕ И ПИСАНЕ РЕЧИ.....	37

Вињете и украси преузети из „Драгачевског трубача“,
аутори: Ника - Никола Стојић, Никола Ковачевић

ДОБРО ДОШЛИ У ПРЕСТОНИЦУ ТРУБЕ

МИРОЉУБ АЛЕКСИЋ, власник „ALCO GROUP“ d.o.o.

Мирољуб Алексић домаћин је 57. Драгачевског сабора трубача. Овај човек, по рођењу Врањанац, по души Гучанин, сабораш и велики пријатељ манифестације, годинама уназад, својом свесрдном подршком и финансијском потпором, унапређује најбољу трубачку фешту.

Добитник је многобројних признања у области привреде, а проглашен је и за почасног грађанина Прокупља и Аранђеловца. Такође, Алексић је неколико пута проглашаван и за Пословног човека године.

Фирме „Алфа плам“ и „Пионир“, које су део „ALCO GROUP“, дугогодишњи су партнери Сабора. Велика нам је част што је овако успешан човек препознао квалитет и велики потенцијал који Сабор нуди. Годинама уназад обезбеђује услове за организацију посебних програма манифестације који привлаче велику пажњу сабораша.

РАСИМ ЉАЈИЋ, потпредседник Владе републике Србије и министар трговине, туризма и телекомуникација

Овогодишњи, 57. Драгачевски сабор трубача у Гучи, отвориће Расим Љајић. Захваљујући разумевању и финансијској подршци његовог министарства, Гуча као престоница трубе, богатија је за објекат који је од велике важности за све оне због којих Сабор постоји. Реч је о Дому трубача, који ће ове године бити кућа свима који се спремају да укрсте трубе на финалном такмичењу. Министар Љајић је последњих неколико година један од највећих промотера ове трубачке манифестације и због тога му дугујемо велику захвалност.

Веома је важно за Гучу као туристичку дестинацију, али и Србију, да се ниво Сабора још више подигне. Циљ је да се привуче и што већи број иностраних гостију. Ова манифестација има потенцијал за што боље. Морамо много више да радимо на маркетингу, на промоцији и афирмацији, истакао је министар.

СЛОБОДАН ЈОЛОВИЋ, председник Саборског одбора Драгачевског сабора трубача у Гучи

Слободан Јоловић је као председник Саборског одбора битан део Драгачевског сабора трубача и његове историје. Годинама уназад својим контактима и пожртвованošћу ради на томе да Сабор буде што цењенији и посећенији. Битно је допринео изгледу и угледу варошице, кроз коју, више од пет деценија уназад, прође стотине хиљада сабораша жељних магије коју Гуча нуди.

Свисмо ми пролазни. Сабор остаје народу. Жеља ми је била да институционално окућим све оне који имају одређена искуства и заслуге за његову организацију у прошлости, али и нове младе снаге ради континуитета. Сабор је био, јесте и биће део мене, као и многих грађана ове вароши.

ПРОГРАМ
57. ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА ТРУБАЧА У ГУЧИ
(9 - 13. август 2017.године)

СРЕДА, 9. АВГУСТ

Позорница Центра за културу

- 20:00 Полуфинално такмичење сениорских трубачких оркестара
- 21:00 Концерт: Марко Глигоријевић, Прва труба публике на 56. Сабору
- 22:00 Културно уметнички програм (учествују: Раде Јоровић, трубачки оркестар "Драгачевске трубе" Гуча, певачка група „Српска шајкача“ Пухово)

ЧЕТВРТАК, 10. АВГУСТ

- 11:00 Отварање Сабора – код Споменика трубачу
- 11:30 Конференција за штампу – зграда Начелства
- 12:00 Отварање изложби – Музеј трубе
- 12:30 Отварање саборског сајма туризма – двориште Музеја трубе
- 13:00 Отварање сајма књига – двориште Музеја трубе
- 13:30 Представљање књига и публикација – сала Центра за културу
- 14:00 Отварање изложбе привреде – Спортски центар
- 15:00 Састанак са капелницима младих оркестара – зграда Начелства

Позорница Центра за културу

- 16:00 Културно уметнички програм
- 17:00 Такмичење младих трубачких оркестара

Главна јозорница – на стадиону

- 20:00 Концерт: трубачки оркестар Јанка Јовановића и Љубивоја Диковића, добитник награде за најизворније музицирање на 56. Сабору
- 21:00 Концерт: Дејан Петровић Big Band
- 23:00 Концерт: Дејан Лазаревић, мајстор трубе

ПЕТАК, 11. АВГУСТ

- 07:00 Трубачка будилица – улицама Гуче
- 11:30 Конференција за штампу – зграда Начелства
- 13:00 Народни вишебој – на стадиону
- 14:00 Састанак са капелницима сениорских оркестара финалног такмичења – зграда Начелства

Позорница Центра за културу

- 15:00 Културно уметнички програм
- 17:00 Дефиле учесника у програму - улицама Гуче

Главна јозорница – на стадиону

- 19:00 Генерална проба финалног такмичења
- 20:00 Концерт: Саша Крстић, најбољи трубач на 56. Сабору
- 21:00 Концерт: Бобан Марковић, мајстор трубе
- 23:00 Поноћни концерт (трубачки оркестри финалисти 57. Сабора)

СУБОТА, 12. АВГУСТ

- 07:00 Трубачка будилица – улицама Гуче
- 11:30 Конференција за штампу – зграда Начелства
- 12:00 Промоција плоче Шампиона Гуче Екрема Мамутовића, зграда начелства
- 13:00 Дефиле такмичара и учесника у програму улицама Гуче и импровизација старе драгачевске свадбе

Позорница Центра за културу

- 14:00 Културно уметнички програм
- 15:00 Такмичење здравичара, избор најлепше народне ношње
- 16:30 Културно уметнички програм гостију из иностранства
- 18:00 Концерт АКУД "Иво Лола Рибар" Београд

Главна јозорница – на стадиону

- 19:00 Концерт: Екрем Мамутовић, шампион Гуче за 2016. годину
- 20:00 Финално такмичење сениорских оркестара
- 23:00 Концерт победника 57. Сабора

НЕДЕЉА, 13. АВГУСТ

- 14:00 Састанак са капелницима оркестара мајстора трубе – зграда Начелства

Главна јозорница – на стадиону

- 17:00 Концерт Бојана Ристића, најбољи оркестар на 56. Сабору
- 18:00 Такмичење мајстора трубе за титулу Шампион Гуче
- 21:00 Концерт: Горан Бреговић - Бијело дугме

НЕКА СЕ ЗВУК ТРУБЕ УВЕК ЧУЈЕ, ДА НЕ СТАНЕ, ДА НЕ ПРЕСТАНЕ!

Најбољи оркестар Бојана Ристића из Владичиној Хана, Прва труба Саша Крстић из Зајужања, Најизворније музицирање Јанко Јовановић и Љубивоје Диковић из Пожеје, Труба публике Марко Глиторијевић из Дуба.

Друге седмице августа месеца, већ традиционално, ова најмања престоница на свету, престоница савременог трубаштва, постаје стециште најумилнијих трубачких мелодија.

Сабор је одржан од среде, 10. августа до недеље, 14. августа 2016. године.

Нису изостали ни традиционални садржаји: импровизација старе драгачевске свадбе, коју су уз стручну помоћ Снежане Ашанин, етнолога Народнoг музеја у Чачку, дочарали чланови КУД „Абрашевић“ Чачак и Гуча, певачке групе „Драгачевке“ Гуча и „Миле Драговић“ Рогача. Трубачка будилица огласила се у петак, 12. и суботу, 13. августа и позвала сабораше у коло. Веома привлачан садржај за саборску публику је дефиле учесника у програму. Ове године било их је два, у петак и суботу. Свирало се, играло и певало улицама Гуче.

У културно-уметничком програму „Чуваркућа“, организованом у четвртак, петак и суботу, учешће је узело, поред трубачких оркестара учесника финалног такмичења, и седам певачких група из Драгачева.

ТРУБАЧКА НАДМЕТАЊА

Такмичење пионирских трубачких оркестара

Учествовало је 5 оркестара. По оцени стручног жирија, за најбоље су проглашени:

Први трубач пионир – Никола Крстић из оркестра Николе Крстића из Зајужања

Најбољи пионирски оркестар је трубачки оркестар Мирослава Ђунисијевића из Ариља.

Сви награђени добили су плакете организатора.

Такмичење омладинских трубачких оркестара

Према оцени стручног жирија први оркестар је оркестар Данијела Лазаревића из Стубла, док је титулу Први трубач понео Кристијан Трајковић из Зајужања.

ЈАВНА ПРИЗНАЊА САБОРА

Према одлуци Саборског одбора, почасно звање „Домаћин Сабора“ уручено је Милораду Додику, председнику Републике Српске. Признање је уручио мр Слободан Јоловић, председник Саборског одбора, на церемонији отварања Сабора. Повељу Сабора примило је Министарство трговине, туризма и телекомуникација. Захвалнице су добили: Апатинска пивара, Мирољуб Алексић (компанија „Alkogroцp“), ТВ Пинк, Добривоје Марински, Културно спортски центар Чајетина, Љубиша Ристић (Сурдулица), Глас западне Србије Чачак, Гвозден Оташевић, новинар „Политике“, дугогодишњи сабораши др Душан Миливојевић из Штутгарта, Ирена Берналдо и Милутин Давинић из Берлина.

Кристијан Трајковић, први трубач

Данијел Лазаревић, први оркестар

РЕЧ ШАМПИОНА

Бити победник – то је неописиво!

Невероватан је осећај победити на првом такмичењу Мајстора трубе. Изузетна је част свирати и такмичити се са великим трубачким именима. Бити победник – то је неописиво. Овако нешто доживљава се само једном у животној. Никада нисам био тако узбуђен.

Мамутовић је послао поруку и свима онима који сањају да једног дана стану на саборску сцену.

Раг, одрицање и многа вежбања. Труба је захтеван инструмент, мораше увек бити спреман. Сваки трубач сања Гучу, Драичевски сабор трубача. Сања победу, каже Мамутовић и додаје:

Трубачи, плаву торе, до прве победе у Гучи.

Марија Неранчић

Екрем Мамутовић, шампион Гуче

Финално такмичење сениорских трубачких оркестара

Седамнаест најбољих оркестара Србије такмичило се за најпрестижнија саборска признања.

Завршно такмичење трубача отворио је мр Слободан Јоловић, председник Саборског одбора.

Стручни жири је за најбоље прогласио:

Први оркестар:

Бојана Ристића из Владичиног Хана

Први трубач:

Саша Крстић из оркестра
Саше Крстића из Загужања

Прва труба публике:

Марко Глигоријевић из Дуба

Најизворније свирање:

оркестар Јанка Јовановића и
Љубивоја Диковића из Пожеге

Најбоље одсвирана песма:

оркестар Сенише Станковића из Загужања

Најбоље одсвирано коло:

оркестар Саше Крстића из Загужања

Најбољи тенориста:

Игор Ристић из оркестра Бојана Ристића
из Владичиног Хана

Најбољи басиста:

Данијел Крстић из оркестра
Саше Павловића из Пирота

Најбољи бубњар:

Славиша Стаменковић из оркестра
Сенише Станковића

Први пут такмичење мајстора трубе

На главној позорници на стадиону, такмичило се једанаест трубачких оркестара, које су предводили мајстори трубе.

Поздравну реч на почетку такмичења упутила је председница општине Лучани, Весна Стамболић, а такмичење је отворио амбасадор Белорусије у Београду, Владимир Чушев.

Слободан Вељовић, в.д. директора Центра за културу и спорт општине Лучани у Гучи, најпре је Милошу Величковићу, капелнику оркестра „Барка“ из Књажевца, уручио Мајсторско писмо, а потом је, у име организатора, свим такмичарима уручио чек у вредности од по 100.000 динара. Победник првог такмичења мајстора трубе, **Шампион Гуче за 2016. годину је Екрем Мамутовић из Врања**. Директор Центра за културу победнику је уручио статуету „Десимир Перишић“ и награду (чек у вредности од милион динара).

Меморијалну награду „Професор Миодраг Васиљевић“ – Од злата јабука, за најизворније музицирање, у име дародавца награде листа „Данас“, доделио је Драгољуб Дража Петровић, главни и одговорни уредник.

У име организатора свим добитницима, в.д. директора Центра за културу и спорт општине Лучани у Гучи, Слободан Вељовић, уручио је плакете.

КОНЦЕРТИ НА СТАДИОНУ

Први пут програм „Победили су – заслужили су“ одржан је на главној позорници, у четвртак. На концерту победника прошлогодишњег Сабора учествовали су трубачки оркестри Саше Крстића из Загузања, Ненада Младеновића из Врања, „Барка“ из Књажевца и Бојана Крстића из Владичиног Хана. На Поноћном концерту, већ по традицији, учествовали су трубачки оркестри финалисти, њих седамнаест. У петак, након такмичења, концерт је одржао Шампион Сабора за 2016. годину, Екрем Мамутовић, док је у суботу одржан Концерт победника 56. Сабора (Саша Крстић и Бојан Ристић).

Први и последњи дан Сабора, у такозваним несаборским данима, концерте су одржале највеће звезде: Светлана Цеца Ражнатовић, Мирослав Илић, Рибља Чорба и Северина.

Тамара Белошевић

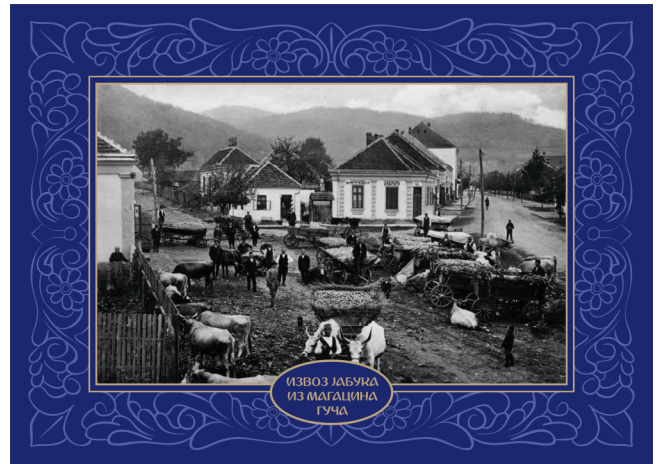
НАРОДНИ ВИШЕБОЈ, ТАКМИЧЕЊЕ ЗДРАВИЧАРА, ИЗБОР НАЈЛЕПШЕ НАРОДНЕ НОШЊЕ

Арамбаша овогодишњег Сабора је Александар Крајишник из Мајура. Најбољи по дисциплинама (скок у даљ из места, скок у вис из места, бацање камена с рамена) био је Александар Крајишник (Мајур); рвање у кости: Милош Милановић (Београд); гађање кроз прстен јабуке: Војислав Нешовић (Гуча). Организатори и дародавци ове дисциплине су „Застава оружје“ Крагујевац и Центар за културу и спорт Гуча.

Најбољи здравичар (традиционална здравица) 56. Сабора трубача у Гучи је Предраг Благојевић (Течић, Рековац). Најбољи здравичар (саборска здравица) је Видоје Јевремовић из Београда. Они су од организатора добили буклије и плакете.

Најлепшу мушку народну ношњу носио је Мирољуб Милентијевић из Звечана (ношња из северног дела КиМ из 1908. године), а најлепшу женску ношњу показао је КУД „Бамби“ Чачак (ношња из Тимочке крајине). Они су награђени опанцима и плакетама.

САЧУВАНО ОД ЗАБОРАВА

Изложба фотографија под називом „ГУЧА НЕКАДА – ВАРОШ КОЈА ПЛЕНИ“, отворена је у четрнаестој Ноћи музеја, 20. маја 2017. године, у Музеју трубе.

Аутори изложбе су
Марија Павловић и Драган Ђукић.

Поставка ће у време Сабора бити измештена у двориште Музеја.

Изложба представља осврт на занимљиве текстове и илустрације из листа „Драгачевски трубач“, који је одувек неговао културну баштину и подсећао на вредности које се не смеју заборавити.

Време које гозивам

Имали смо калдрму, коње који јуре,
данас путеве модерне и кола скупа,
људе који стално некуд журе...

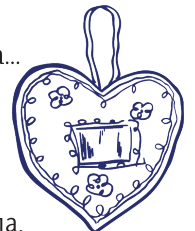
Знали смо за мерак, кафане нам биле друга кућа,
ракија се добра пила и на зиму врућа...

Прела и посела, игранке и кола,
све је то заменила нека нова школа...

Чували смо природу и лепоте села,
орила се песма са сеоског посела...

Понос нам је била варош наша мила,
Драгачево цело, ново неко време све је то омело...

Вратимо се традицији, игри, песми, колу...
Не купујмо дипломе, идимо у школу...

Марија Павловић

ПОВЕЉА ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО НИКИ НИКОЛИ СТОЈИЋУ

У данашње време када влада свеопшта равнодушност, најпре кад су култура и традиционална баштина у питању, дивно је и веома корисно знати да у једном малом месту, као што је Гуча, већ педесет година предано и зналачки ради и ствара Ника - Никола Стојић.

Ника Стојић је, како истиче Зоран Маринковић, преваходно песник. У свет књижевности ушао је давне 1971. године, када је објавио књигу народних песама под именом „Драгачевке“. Од тада па до данашњих дана захваљујући преданом раду овог човека сачувана је једна историјска културна баштина и жива народна реч, која несумњиво чини стубове драгачевске културе. Стојићев књижевни опус је импресиван, библиографија његових радова надмашује 500 јединица. Он је увео и једну новину у српску поезију, нову песничку форму – допеве: песма почиње цитирањем оригиналног епитафа и наставља се његовим оригиналним стиховима, којима симболички сагледава судбине појединаца, и читавог народа. Захваљујући њему, наши епитафи су одавно прерасли у историјске изворе, јер, како је рекао Радован М. Маринковић, Николин дугогодишњи сарадник, „обраћен камен нити уме шта да сакрије, нити може шта да заборави“.

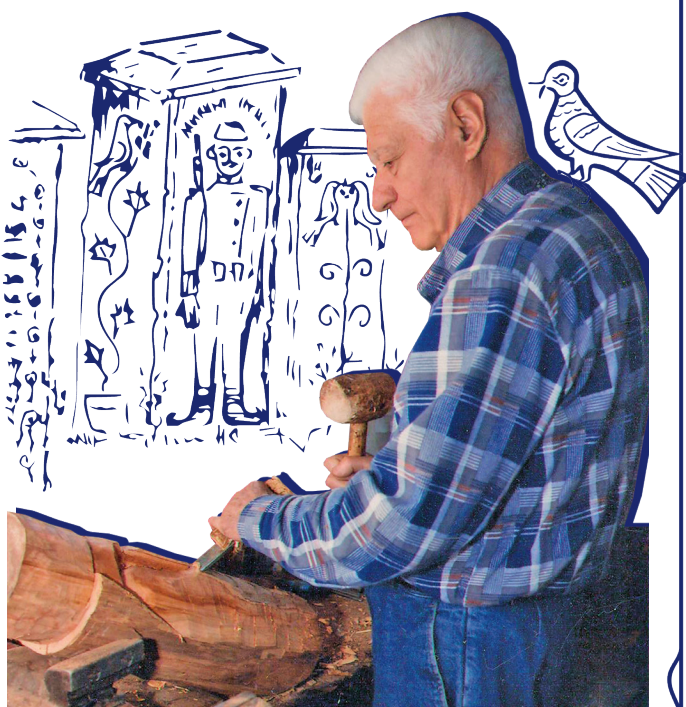
Упоредо са књижевним стваралаштвом, Никола Стојић се афирмисао и као ликовни уметник – вајар, а своја дела излагао је у најпознатијим галеријама како у земљи, тако и у иностранству. Одлучио се да ваја у дрвету, у једној од најстаријих вајарских техника, и скулптуре од дрвета израђује од 1974. године. Његова дела обрађују исконске теме, као што су природа, човек, свет, живот, смрт. Најчешћи мотив му је људски лик, и подједнако обрађује и људску фигуру и портрет. Све његове фигуре заправо су реалан одраз драгачевског сељака. Посматрајући његова дела стиче се утисак да је он као ликовни стваралац у вајарству нашао могућност да изрази визију сопственог духовног, али и људског живота уопште.

Вишедеценијски свакодневни рад овог не-свакидашњег човека препознали су многи. Добитник је Вукове награде, Ордена рада са златним венцем, Златне значке Културно-просветне заједнице Србије. Одликован је Орденом рада са златним венцем и Орденом Црвеног крста. Последња у низу његових награда додељена му је 3. децембра 2016. године, и то је **Повеља за животно дело Удружења књижевника**

Србије. У образложењу награде истакнуто је да је Стојић један од најпознатијих књижевних стваралаца и културних посленика, не само у Драгачеву, већ и у читавој западној Србији. Један је од оснивача културних манифестација, међу којима је и у свету познат Драгачевски сабор трубача.

У част човека који нам је открио непроцењиво богатство наше културне баштине, књижевника, тумача народног духовног твораштва, хроничара, у Дому културе у Гучи, 9. децембра 2016. године, уприличен је књижевни програм „Пола века уметничког рада Нике - Николе Стојића“. Библиотека општине Лучани у Гучи и професори српског језика и књижевности у Средњој школи „Драгачево“ Гуча, Јована Дмитрић и Неда Пуношевац, потрудили су се да приреде, како је истакла професорка Пуношевац, „вече сећања на изузетан рад човека који је трајно обогатио духовну баштину, не само Драгачева, већ и Србије. Сачувао ју је од заборава и пропадања, предочи нам је шта имамо и ко смо, а све то кроз описане обичаје, легенде, знане и незнане претке.“ Уз умилне звуке трубе, стихове аутора и надахнуту реч гостију, а све међу Стојићевим делима, књигама и скулптурама, послали смо сви заједно својеврсни апел против свеопште незаинтересованости и рекли једно велико ХВАЛА овом јединственом и непоновљивом човеку.

Јована Дмитрић

ХРОНИЧАРИ ДРАГАЧЕВА

Нова књига Нике Стојића "Камене књиге Гучана"

Најновија књига Нике - Николe Стојића, „Камене књиге Гучана“, објављена је 2017. године као посебно издање Библиотеке општине Лучани. Ова књига је наставак онога што је аутор започео у књизи „Биљези смрти“ из 1996. године, у којој је први пут увео нову форму – двојевке гробљаша и крајпуташа. Нова Стојићева књига заправо је аманетница и молитвеница. Ово је књига саткана од епитафне основе и потке песничких снохваница о покојницима из Гуче.

Као оставштину за будућност, аутор чува епитафне поруке у којима мртви сведоче ко су и шта су били, како су и када уснули у Господу и кога оставише од потомака, на њих се надовезују стихови који их оживљавају.

Дубоко свестан тога аманета, Стојић се, ево, и стиховима, животом, бори против смрти.

Радован М. Маринковић

Драгачево је, можемо слободно рећи, непресушан извор информација и инспирације за све оне који га изучавају. Почев од чувеног Јована Ередељановића, Косте Јовановића, Петра Ђукановића, па до наших савременика, хроничара из Драгачева - Јовише М. Славковића и Радована М. Маринковића.

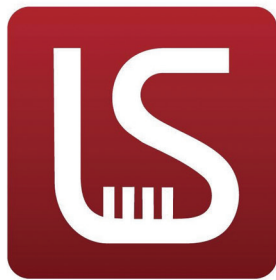
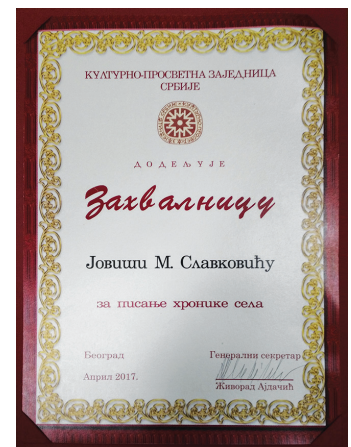
Хронике о драгачевским селима („Векописи Котраже, Белог Камена, Вучковице и Пшаника“, „Гуча кроз векове“, „Вековања Горачића, Губереваца и Живице“, „Лиса на Венцу“), чији су аутори Славковић и Маринковић, представљају непроцењиво благо и сигурно полазиште за сва даља проучавања овог краја. Културно-просветна заједница Србије препознала је њихов рад и велики допринос који су дали, па је, у Београду, у Народном позоришту, 20. априла 2017. године, уприличена свечана додела награда и том приликом изречена је посебна захвалност и признање за њихов предани рад.

Јовиша М. Славковић, како истиче Ника Никола Стојић, „најпре се прочуо као сликар – самоучар, а потом као писац, који је дубоко уронио у прошлост Драгачева и његово ново доба“. Рођен је у драгачевском селу Рти и читав свој радни век провео је у Драгачеву. Објавио је преко 30 књига. Члан је Удружења књижевника Србије и добитник бројних признања. Као члан Удружења самоуких сликара и вајара Драгачева, имао је преко 50 изложби, како у земљи тако и у иностранству. У својим књигама он се бави одгонетањем тајни бивствовања људи у завичају – ратништво, народни живот, ставновништво, сабор трубача.

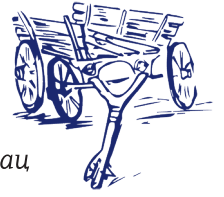
Радован М. Маринковић није рођен у Драгачеву, али по ономе што је створио и објавио – и у књижевности, и у етнологији, и у историографији, он је несумњиво човек који је написао највише књига о Драгачеву и Драгачевцима. Он се превасходно афирмисао као песник у чијој поезији „завичајност прераста у симболе и поприма универзална значења“. Као аутор потписује преко 150 књига. Члан је Удружења књижевника Србије и Одбора за проучавање села САНУ. Добитник је бројних награда.

Ника Стојић на првом Драгачевском сабору трубача

LYRASTYLE
MUZIČKI INSTRUMENTI

да за стваралаштво, међу којима је Повеља за животно дело књижевника Србије (додељена му је 2009. године за стваралачки допринос савременом српском пеништву) и међународна награда Повеља Мораве.

Не смемо заборавити Зорана Маринковића, сина Радована М. Маринковића, који заједно са својим оцем потписује већи број књига. Запослен је у Историјском архиву у Чачку, и због тога не чуди што се у писању хроника превасходно користи аутентичним изворима. У предговору хронике „Лиса на Венцу“, чији су аутори Славковић и Маринковић, он истиче да се ови хроничари користе историјским изворима и теренским истраживањем и тако стварају свеобухватну хронику овог драгачевског села, која обухвата не само географске карактеристике, већ и порекло становништва, културу и верски живот.

У предговору своје књиге „Становништво Драгачева од средине XV до краја XX века“, Јовиша М. Славковић наводи: „Људи од свог постанка настоје да што боље упознају простор на коме живе. Варљиво је и простодушно веровање да смо потпуно упознали историјско богато тле Драгачева и да је циклус његовог истраживања окончан“, овим аутор недвосмислено изражава своју намеру, а то је да пружи добру основу за даља проучавања и своју грађу приближи ширем кругу истраживача.

Будући истраживачи Драгачева никако неће моћи да заобиђу књиге наших хроничара. Они ће им бити поуздани путокази и извори аутентичних података.

Јована Дмитрић

ДРАГАЧЕВСКИ ИЗРАЗИ

Шта су ѿогеѿи, ко је шалин, шта значи када Драгачевац „диѿне у славу“ са неким, како да се коварнеѿе?

У мају ове године, у издању Библиотеке општине Лучани у Гучи, изашла је књига „Драгачевски изрази“, Теодоре Костић, са преко 80 израза који се користе у овом крају. Књига садржи и десетак илустрација, а осим објашњења израза нуди и духовите и шаљиве ситуације у којима се изрази користе.

Драгачевски изрази из ове књиге најчешће се могу чути у селима овог краја, а употребљава га углавном старије становништво. Одлазак млађег и образованог становништва из Драгачева, допринео је томе да се ове речи и изрази избаце из употребе. Млађе генерације у Драгачеву зато не користе и заборављају ове изразе. Прикупљање израза је трајало две и по године и ово је био једини начин да се сачувају од заборављавања.

Ова књига је изузетна због теме којом се бави, будући да се у нашој земљи нико не бави писањем речи и израза који се користе у неком крају Србије. Једина особа која је бележила говор људи са села био је Вук Караѿић. У новијој историји Србије, локализме - изразе који се користе у неком крају, нико није забележио. Осим што чува од заборављавања ове драгоцене изразе, ова књига успева да кроз шаљиве дијалоге у којима се изрази користе ослика менталитет људи овог краја. Многи ће се препознати у ликовима из књиге, који када иду код лекара носе „мали знак пажње“, када свекрва за снају мисли да је највећи непријатељ који је ушао у кућу, када на илустрацији у књизи видите госте на слави, који су после вечере, уз колаче, заподенули расправу о политици или када на илустрацији младице видите девојку са трудничким стомаком, јер је на свадбама у данашње време постало уобичајено да млада буде трудна.

Дакле, осим што нас упознаје са говором људи из драгачевског краја, књига нам показује и менталитет становништва Драгачева. Али, можда највећи циљ ове књиге јесте да нас насмеје.

Миљивоје Костић

Коварнути се може значити оздравити, али уопштеније описује стање када се неко осећа боље. У том случају се у Драгачеву каже да се неко коварнуо.

- Драгославе, јеси то ти уишао у кућу у каљавим кондурама?
- Јес, ја сам!
- Знаш ли ти да се изува испред куће?
- Пушти ме Светлана да попијем једну да се коварнем мало, цео дан сам у пољу. После ћу се изувати.
- О свети Никола и сви свеци, шта ме нађе на данашњи дан!
- Не богињај, но ми додај ту ракију из витрине.

Prava ljubav

• ZABORAVA NEMA •

• BEOGRADSKA INDUSTRIJA PIVA •

РАЈКА БОРОЈЕВИЋ И ДРАГАЧЕВСКЕ ТКАЉЕ

Задруга жена у Доњем Дупцу (основана 1953), дом вредних ткаља, жеља и визија Рајке Боројевић, остварење једног сна, нажалост се угасила 2009. године. Угасила се, и за то, криви смо сви. Сви који су и једном крочили у прелепу зграду смештену покрај реке Бјелице, у долини дубачког шароликог пејзажа, сви који су и једном ходали по шареним теписима и били огрнути вуненим прслуцима, џемперима... Грејали се топлим, са љубављу осликаним вуненим чарапама или украсили своје прозоре уникатним, нашироко познатим дубачким завесама... Да, криви смо сви, јер нешто изградити и направити, осмислити и створити није ни мало једноставно, и то је наша Рајка добро знала. Али угасити, препустити забораву и историји, сведоци смо, лако је.

Моје детињство било је исписано најлепшим стиховима сеоских прела и посела, игрању у пејзажима поред Дома вредних ткаља (који је саграђен 1978. године), и проткано рукама који остају дубоко урезани у срцу, који, понекад, руке терају да испишу неку своју нову причу. Жал у срцу и бескрајна туга због гашења једне куће и дома за многа гладна сељачка уста, навела су ме на размишљања шта и како урадити да се прича настави.

И као што каже добро позната песма: „Уз малу, али велику помоћ мојих пријатеља, мом је се срцу испунила жеља“. У Музеју трубе, кроз сталну поставку, Рајка добија нови дом. Не желим ни да помислим да се стари неће обновити или оспособити и поново оживети, желим да верујем да је ово успутна станица за даљи пут, на који ће посетиоци ове изложбе, подстакнути овде виђеним, једва чекати да крену у жељи да што више сазнају о Рајкином животу и раду, и животу и раду њених вредних ткаља. Велику захвалност упућујем првом човеку ове нове поставке, кустосу Народног музеја у Чачку, госпођи Снежани Ашанин, која је гајила подједнако велику љубав према традицији и ткаљама и која је заједно са мном несебично кренула у велики и напоран рад да би данас све овако изгледало. Наравно, без подршке Министарства културе и информисања средства би било немогуће прибавити. Захвалност дугујем свим сарадницима на пројекту, посебно ћерки Рајке Боројевић, Бранки, која је некада са истим жаром и ентузијазмом радила и помагала задругаркама, која је осмислила многе мустре и многе битке са њима добила, али која је, нажалост, у једном тренутку, у ненаилажењу на разумевање и вољу политике да се Задруга оживи кренула својим животним путем даље, све време се осврћући и надајући поновном повратку у Драгачево, у вољени Дубац.

Кажу да нестају дрвени разбоји старих драгачевских ткаља. И кажу да су они храбри сведоци једног доба које је неповратно нестало. Ми то нећемо дозволити. Код нас ће се поново оснивати и ткати, прести и плести, школе традиције и старих заната поново ће оживети, а име Драгачевских ткаља поново поносно проносити светом.

Марија Павловић

Сваки Скадар на Бојани има узигану њо неку Гојковицу, Рајка Боројевић се добровољно узигала у своје Драгачево (Драгиша Витошевић, поводом доделе Вукове награде, 1972. године)

Рајка је рођена 1913. године, у Пјешивцу код Стоца, у породици трговца Данила Шотре. После слома Краљевине Југославије, Рајка и њена породица изложени су сталном малтретирању, јер је њен брат Бранко Шотра био познат комуниста. Због тога су били принуђени да се преселе у Србију, тачније у Драгачево. У кући Спасоја Тадића, у Доњем Дупцу провела је најтеже године рата, од 1942. до 1944. године. Током 1942. године у кући Тадића боравио је и Бранко Шотра, који је на зидовима домаћинских соба направио неколико фресака већих димензија: „Прело“, „Ручак у пољу“, „Мати“ и још неколико мотива из сеоског живота. Све те слике урадио је за десетак дана и оставио их за успомену домаћину код кога је провео око три месеца. Ова кућа са фрескама, животописом Бранка Шотре, заштићено је културно добро од 1981. године. Рајка Боројевић никада није заборавила своје пријатеље из Драгачева, вратила се у Доњи Дубац 1951. године и започела припреме за први течај домаћинства. Од тада почиње вртоглави успех ткаља из Доњег Дупца. Захваљујући њеној енергији и упорности, али и томе да су је жене волеле и да су јој веровале, Драгачевке заједно са својим рукотворинама стижу у свет. Задруга у то време броји преко 800 жена. Таква организација није постојала ни у једној земљи Европе. За свој предани рад, Рајка је награђена Орденом рада (1968), Децембрском наградом општине Лучани (1968), Вуковом наградом (1972). Родоначелник домаће радиности у Дупцу – Рајка Боројевић, умрла је 1972. године.

ALFA PLAM

Sponzor 57. Sabora trubača u Guči!

9-13.08.2017.

trajnožareći štednjak

ALFA 70 DOMINANT

Prodajni salon Beograd, Požeška 65b, 011/30-50-799
Prodajni salon Šabac, Trg Šabačkih žrtava bb, 015/314-440

www.alfaplam.rs

ТУРИСТИЧКА РАЗГЛЕДНИЦА

Помен Драгачева сваког мог саговорника асоцирао је на Сабор трубача. Међутим, није то само зов трубе који одзивања под Јелицом и Овчарем врелих августовских дана, нити трубачки перформанс на главној позорници, то је низ других благодети које је природа несебично даривала овом крају, као и антропогене творевине велике православне и културне вредности. Драгачево представља географску целину површине 735 км². Општина Лучани захвата само део овог живописног простора (454 км²).

Музеј трубе

У част и захвалност труби која је прославила Гучу и постала њен препознатљив симбол, 2010. године отворен је „Музеј трубе“. Ова аутентична грађевина по свом садржају, чува од заборава историју трубаштва као и сећање на све личности и догађаје који су дали лични печат развоју Драгачевског сабора трубача.

КУЛТУРНЕ ТЕКОВИНЕ

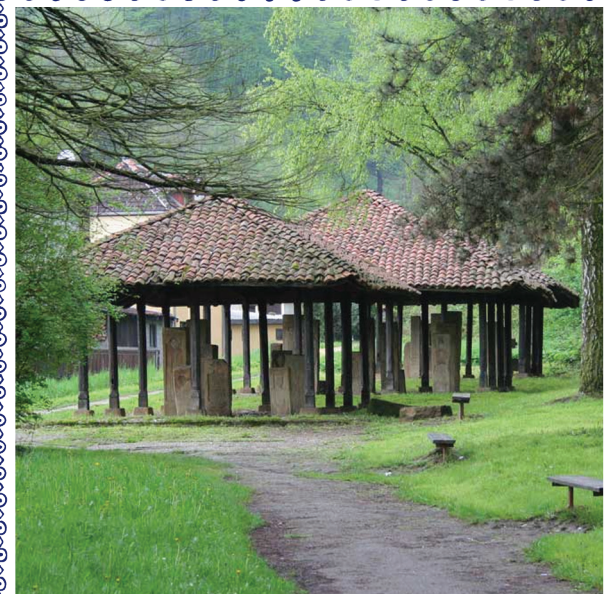
Археолошко налазиште Градина

На обронцима планине Јелице налазе се значајни трагови римске цивилизације из доба владавине цара Јустинијана, из VI века н.е. Пронађени остаци грнчарије сведоче о постојању живота на овом простору чак у III миленијуму п.н.е. Утврђење „Градина“ везује се за постојање града површине од 20 хектара у коме је до сада пронађено пет темеља базилика, што указује на то да је овај „безимени“ град некада био средиште архиепископије. По завршетку археолошких истраживања читав овај простор би требало да буде уређен као археолошки парк.

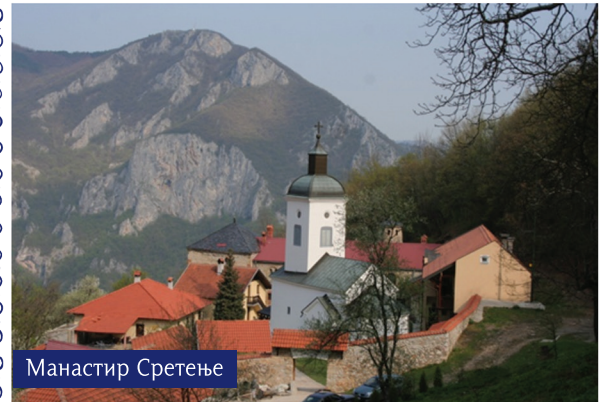
Музеј крајпуташа и надгробних споменика

Спомен-комплекс камених споменика, обједињених у музејску поставку на отвореном „Lapidarium“, представља јединствене примере „плаве народне пластике“ распоређене у три собранице. Укупно 33 споменика израђена од пешчара сведоче о тешким судбинама девојака, ратника, жетелаца и занатлија. Одлуком Владе Републике Србије ова аутентична групација камених надгробника проглашена је спомеником културе (2001. године).

Музеј Горачићке буне

У помен сељацима који су погинули бранећи своја права под планином Јелицом, у селу Горачићи, подигнут је Музеј Горачићке буне у згради старе општинске суднице. Током немилог догађаја 1893. године страдало је 18 житеља радикалне политичке опредељености. Победивши на изборима либералну странку дали су живот зарад остварења својих права. За аутентични амбијент музеја заслужни су (1968. године) стручњаци Народног музеја у Чачку. Најновија поставка датира из 1993. године.

Манастир Сретење

Црква у Тијању

ВЕРСКИ ОБЈЕКТИ

Цркве и манастири драгачевског краја вековима су представљали верско уточиште и извор писмености локалном становништву. Данас ове богомоље представљају значајне културно-историјске споменике који плене својом архитектуром и духовношћу.

Манастири Овчарско-кабларске клисуре

Предео изузетних одлика Овчарско-кабларска клисура, осим по обиљу реликтних биљних и животињских врста, познат је и по средњовековним светињама расутим на падинама Овчара и Каблара. Укупно 10 манастира и 2 света места постоје на релативно малој просторној целини, па ова клисура осим што се убраја у најживописније у Србији, са правом носи епитет „српска Света Гора“. По својим грађевинским карактеристикама и изворима из турског дефтера манастири потичу из средњовековног периода. Ктитори ових светиња махом непознати, оставили су значајан траг у српској историји и култури. На подручју Општине Лучани налазе се три манастира која припадају овој групацији: Сретење, Свете Тројице и Преображење.

Црква у Гучи

Православни храм посвећен Св. Архангелу Гаврилу, можемо нескромно рећи, представља најлепшу грађевину овог трубачког завичаја. Првобитно је подигнут у засеоку Корнет 1797. године, одакле је пренет на иницијативу гучког парохијана, Карађорђевог војводе, Проте Гучанина. Градња нове цркве окончана је 1831. године. Непосредно поред улаза налази се спомен-плоча посвећена ратним борцима страдалим у ратовима 1912-1918. године.

Црква Рођења Пресвете Богородице у Горачићима

У прелепом сеоском окружењу налази се најстарија црква овог краја и једина под заштитом државе. Изграђена је 1810. године и посвећена православном празнику Мала Госпојина. Стари иконостас није очуван. Душан Обреновић из Крагујевца 1903. године живописао је нови иконостас.

Језеро Голи камен

Окружено непрегледном шумском вегетацијом, у атару села Вучковица, на надморској висини од 550м налази се вештачка акумулација „Голи камен“. Заузима површину од 7,4 хектара. Током летњих месеци ово језеро уточиште је бројним риболовцима и омиљено излетиште локалних мештана. Карактерише га разноврсна рибља фауна.

ПРИРОДНЕ АТРАКЦИЈЕ

Овчарско-кабларска клисура

Између планинских масива Овчара и Каблара где је Западна Морава усекла свој ток, налази се права оаза флоре и фауне, задивљујући меандри и средњовековне светиње. Природна целина која повезује чачанску и пожешку котлину у дужини од 16 км, позната је под називом Овчарско-кабларска клисура. Под заштитом државе је као предео изузетних одлика.

Рћанска пећина

Спелеолошки комплекс „Рћанске пећине“ налази се у селу Рти, 7 км од Гуче. Представља јединствену целину са 863 м унутрашњих канала коју чине: Велика пећина, Слепа пећина, Сува пећина и Велики понор. Одликује је релативно богатство пећинским украсима. Рћанска пећина спада у Атлас најзначајнијих спелеолошких објеката у Србији.

Маријана Луковић
Фото: Дамир Симовић

Iskoristi lepotu koju ti priroda daje

Silica je mineral, u svetu poznat kao mineral lepote koji usporava starenje i podmlađuje telo.

Učestvuje u formiranju proteina kolagena i elastina koji koži daju elastičnost, punoću i čvrstinu.

Silica nije uobičajen sastojak vode, pa njegovo prisustvo GALA vodu izdvaja od drugih.

Svakodnevnim korišćenjem GALA vode pospešuju se unutrašnje telesne funkcije, stimuliše imuni sistem i dodatno jača mogućnost regeneracije kože i tela.

Gala

~ Nađi svoj put ~

КУЛТУРНИ ДНЕВНИК

Након завршетка 56. трубачког сабора, средином августа у Лучанима организован је **Други сабор рокенрола** у парку иза Дома културе у Лучанима. Учествовали су бендови: *Самостални референши*, *Poison garden*, *E-play*, *Del Arno band*. Идеја да Лучани, као средина у којој је одувек постојала љубав према тврђем звуку, постане оаза рокенрола у Србији потекла је од групе ентузијаста који су још деведесетих година стварали солидну хард рок сцену.

Изложба фотографија **„Балканерос, Фестивал трубе у Гучи (Србија)“**, отворена је 22. септембра 2016. године у Националном антрополошком музеју Шпаније у Мадриду и садржи фотографије Александра Келића, ТОС-а, као и Сабора трубача. Изложба је од 22. јуна до 8. јула 2017. године приказана у баскијском месту Amorebieta – Etzano (Bizkaia), у оквиру Фестивала уличних оркестара NAIZETARA 2017. Постоји интересовање Музеја музике из Малаге да ову изложбу пренесу у свој простор 2018. године.

У организацији Центра за културу и спорт и Библиотеке општине Лучани, средином новембра, у Гучи и Лучанима, публика је имала прилику да присуствује отварању изложбе **„Ведрине и сете Бранка Ћопића“**. Приликом отварања изложбе, аутор Олга Красић Марјановић указала је на многе битне ствари које је нашла у Ћопићевом досијеу и истакла колико је важно да, пре свега деца, а и одрасли посете ову изложбу и упознају се са животом и радом једног од највећих српских писаца. Други део програма био је резервисан за представљање књиге Вулета Журића **„Република Ћопић“**. Ова књига нашла је своје место у најужем избору за НИН-ову награду. Журић је истакао колико је важно данас читати Ћопића. У својој књизи описао је многе детаље из пишевог живота, наравно делимично романиране, мада, како сам тврди, Ћопићев живот и дух су били такви да просто није морао много да ради на драматизацији, тј. да домишља. Са публиком је поделио и мноштво анегдота из живота нашег великог писца, али и истакао колики је заиста Ћопићев значај за српску књижевност сврставајући га тик уз Андрића и Селимовића.

У оквиру пројекта **„Рајка Боројевић – хероина једног времена“**, подржаног од стране Министарства културе и информисања Владе Републике Србије, Центар за културу и спорт општине Лучани у Гучи

организовао је бесплатну школу ткања. Полазници курса, након успешно обављене обуке, добили су сертификат од овлашћене школе. Школу је водила инструкторка ткања, Биљана Анџић.

Почетком октобра организована је промоција пројекта **„Туризам кроз занате“**. Програм овог пројекта подразумевао је приређивање округлог стола на тему породичног туризма, традиционалних заната и сувенира, побољшање туристичке понуде увођењем аниматорских интерактивних радионица традиционалних заната намењених свим узрасним групама, а нарочито деци. Циљ пројекта је очување, популаризација и промоција заната и занатлија, туристичких производа, туристичких простора Србије и туристичко-угоститељске понуде. Програм се одвијао у сарадњи са Националном асоцијацијом за старе и уметничке занате и домаћу радност „Наше руке“ Београд.

У холу Центра за културу у Гучи, у марту, одржано је Општинско такмичење за најбољу дечју карикатуру **„Мали Пјер“**. Пријатељи деце Србије, а на основу календара Министарства просвете, науке и технолошког развоја сваке године отварају конкурс за најбољу дечју карикатуру. Тема карикатуре је била слободна. Критеријуми за вредновање радова били су оригиналност и духовитост, креативност, визуелна и ликовна целовитост, атмосфера, порука карикатуре. Изложени су радови ученика из свих основних школа из наше општине. Најбољи су били радови Николине Драговић, Анастасије Радовановић и Мине Топаловић (Лучани), Саре Зимоњић (Горачићи), Дејана Обрадовића (Вича) и Анице Ивановић (Гуча).

Традиционално, 57. пут, на Трећи Васкрс, на отвореној позорници Центра за културу у Гучи, организована је манифестација изворног народног стваралаштва **Распевано Драгачево**.

У програму су учествовала три трубачка оркестра, 8 певачких група из Драгачева, деца певачи, припремни, средњи и први ансамбл КУД „Абрашевић“ Гуча. Организовано је и такмичење на коме су јела нашег краја изложили чланови певачких група, а признање за најбоље представљање свог завичаја заслужили су представници певачких група „Миле Драговић“ (Рогача) и „Драгачевци“ (Гуча), заједно са „Српском кафаном“ из Виче. Награду је уручила Наташа Мајсторовић, в.д. директора Центра за културу и спорт општине Лучани у Гучи.

Тамара Белошевић

НЕЗАБОРАВНИК

Властимир Лале Вујовић

Властимир Лале Вујовић сматра се најаутентичнијим познаваоцем и тумачем саборских догађања, почев од оснивања Драгачевског сабора трубача. Један је од најистакнутијих оснивача ове манифестације, а једанаест година био је председник Организационог одбора Сабора.

Рођен је 1922. године у Котражи. Рањен је код Ужица у борбеним окршајима против окупатора, а лечен у гучкој болници. Након Другог светског рата повукао се у Гучу и у њој живео. Био је функционер у општинама Гуча и Лучани, а преминуо 1997. године.

Овај човек, иницијатор и учесник у рађању Сабора, иза себе је оставио веома драгоцену саборску документацију у којој налазимо његове записе, констатације, поруке, (за)белешке, завештања. Написао их је зато што је знао „да ће се, како који дан пролази, јављати све више оних који ће, у најмању руку, тврдити да знају историјат Сабора, па чак и они који ће тврдити да су они иницијали и покренули – основали Сабор“. Записао је:

„Не треба генерације да забораве да је вредност Сабора, поред осталог и у томе што је од првог Сабора за извршење најразличитијих задатака и послова, око себе окупљао и ангажовао велики број људи, и младих и старијих на бази аматеризма, чиме је Сабор постајао и њихово дело и резултат њиховог рада. Он је тиме постао колективна својина од његових зачетака, а требало би да остане и надаље.“

Дао је огроман допринос оживљавању и развоју нашег народног трубаштва, а тиме и Гуче и Драгачева. Већег заслужника за афирмацију Сабора од њега нема. Истина је да су сви оснивачи ове манифестације вредни истицања, али се зна да је он много тога жртвовао како би саборовање било цењено, познато и признато како у земљи тако и у свету.

Јовиша М. Славковић

СПОМЕНИК „ГОНГУ“

После споменика мајсторима трубе, на јавним местима, Бакији Бакићу у Врању и Десимиру Перишићу у Гучи, још један трубачки великан је добио споменик у природној величини.

У његовом месту, родној Жежевици (пожешкој), испред Дома културе, на петнаестогодишњицу смрти Светозара Лазовића – „Гонга“, на дан Преображења Господњег, 19. августа прошле године, подигнут му је споменик.

Споменик је рад професора Велимира Каравелића, академског вајара.

Уз музицирање неколико трубачких оркестара, споменик су открили мајстори трубе Бошко Остојић и Радојко Витезовић.

Свечаности су присуствовали и два бивша директора Дома културе у Гучи, Јовиша М. Славковић и Ника Никола Стојић, који је пригодним речима истакао мајсторство овог трубача, а потом и прочитао песму посвећену Лазовићу.

Споменик су финансирали грађани овог краја.

ЛАЛЕ

У сјомен Власџимиру Вујовићу

Ем Вујовић, ем
Властимир, ем Лале!
Онај, знаш, кога су трубе певале

... на гучком саборском трубишту.

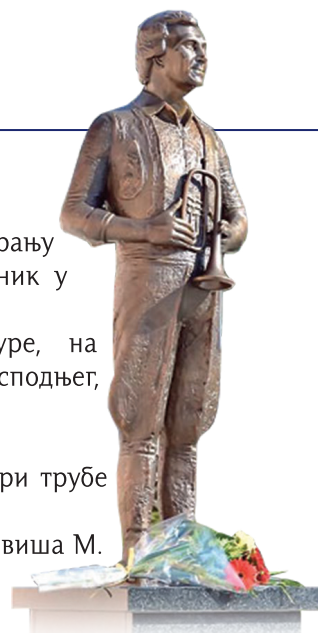
Ем Вујовић, ем
Властимир, ем Лале!
Онај, знаш, кога су
трубе радовале

... на сваком сабору трубача.

Ем Вујовић, ем
Властимир, ем Лале!
Онај, знаш, кога су
трубе љубовале
... у вечном је коначишту.

Ем Вујовић, ем
Властимир, ем Лале!
Онај, знаш, кога су трубе сетовале
... и мртав сабориштем корача.

Р. М. Маринковић (2013)

Јовиша М. Славковић

ЗАШТИТНИ ЗНАК ДРАГАЧЕВА

Владан Бабић своје последње коло, одиграо је на 27. Драгачевском сабору трубача, када је у другој саборској ноћи (22. августа 1987. године) изненада стало његово велико срце. Отишао је син Драгачева – заувек, отишао је заљубљеник у село.

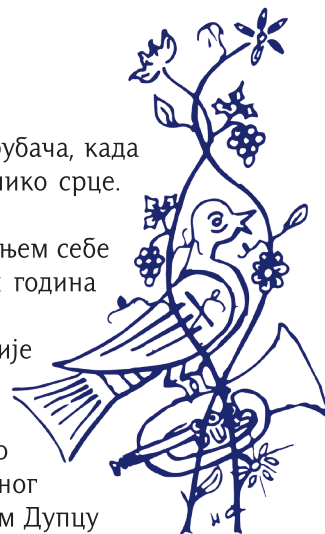
Овај човек, стваралац, иако кратког живота (50) исписао је биографију, даривањем себе другима, а посебно Изворној групи у Вичи, коју је основао крајем шездесетих година прошлог века и која је по њему добила заслужено име.

Изворна група (са певачима и играчима) из Виче, коју је близу две деценије предводио Владан Бабић, и као дјевер младиног коња водио, сваког Сабора

трубача, импровизовала је стару драгачевску свадбу из 19. века. Био је један од организатора „Распеваног Драгачева“, Сабора ткаља у Доњем Дупцу и Чобанских дана у Котражи.

Овај чувар народне фолклорне традиције добитник је „Златне значке“ Културно-просветне заједнице Србије и других бројних високих стручних и друштвених признања.

Јовиша М. Славковић

ДУХОВИТО САБОРОВАЊЕ Није нормалан ко не полуди

Поред званичних такмичења (оркестри, трубачи, здравичари, носиоци најлепше српске народне ношње), Драгачевски сабор има и незванични део програма. Наиме, продавци сувенира (не само мајица, капа, качкета...) надмећу се у духовитости штампаним порукама и паролама на ономе што нуде потенцијалним купцима.

Тај део програма измиче пажњи и посленицима „седме силе“, који најављују програм, али и објављују имена победника. Не изостају изјаве организатора, такмичара и сабораша о томе како се у Гучи забавља, шта се памти и шта не треба заборавити.

Изузетак је Гвозден Оташевић, новинар београдске „Политике“, који помно бележи и објављује духовите поруке походника Гуче у време Сабора. Неке је уврстио и у своју књигу „Гуча у тајним америчким депешама“.

Превише је примера који сведоче да су сабораша, као духовити људи, увек спремни да се хуморно огласе. А Гвозден Оташевић истиче: „Сваке године у Гучи појављују се и специјалне зидне, тачније трбушне новине, јер уз помоћ ситоштампе произвођачима мајица није тешко да ову јефтину гардеробу украсе свакојаким порукама. Из њих се да видети какво је политичко, привредно, али и љубавно стање народа“.

Радован М. Маринковић

SJAJNA PONUDA KAKO GOD DA OKRENEŠ

Poklon Internet uz novi ugovor

Telekom Srbija

POSTPEJD
TARIFE

100 GB
MESEČNO

4G

Svakog meseca na poklon **100GB** Interneta po punoj brzini uz odabranu tarifu u trajanju polovine ugovorne obaveze. Do kraja ugovora dobijaš i duplo više Interneta!

www.mts.rs 0800 100 100

Ponuda važi za odabrane tarife Miks L, Miks XL, Miks XL Plus, Miks XXL, Super i Super Plus. Duplo više Interneta podrazumeva duplo više data saobraćaja u okviru postpejd tarife. Promocija traje do 31.8.2017. Telekom Srbija zadržava pravo promene uslova promocije.

ПОВОРКА РАСКОШИ, ПЕСМЕ И ИГРЕ

ИМПРОВИЗАЦИЈА СТАРЕ ДРАГАЧЕВСКЕ СВАДБЕ

Свечана поворка корача улицама Гуче. Рагознали сабораша не скидају осмех с лица. Сви их жељно ишчекују. Авјустовско сунце немилосрдно ђече, али народ не одустаје. По улицама Гуче шарене се шћалири. Сћаро, младо, домаће, наше... Помешана осећања, среће, узбуђења и необјашњива радост на лицима сабораша. Ево их, само шћо нису...

И тако је увек пред чувену Драгачевску свадбу, од далеке 1962. године до дана данашњег. Свадбена поворка креће. На челу је барјактар на коњу. Одмах за њим прилика у белом, млада на коњу којег води девер. Иза њих се сјатила родбина и кумови. Средина поворке резервисана је за младожењу и његове другове. И све то не би било потпуно без музике, јер где је весеље - ту је песма и музика. Гајдаши, виолинисти, фрулаши... Свадбом руководи стари сват. Сватови носе кубуре, пушке и незаобилазне, фино изрезбарене чутуре са ракијом, јер ниси сабораш нити си био у сватовима ако не попијеш по једну љуту. Призор вола на ражњу је оно што не можете а да не приметите. Игра се, пуца се, а најгласнија песма је резервисана за енђе, младе девојке, раскошно одевене у најшареније дезене, певају и задиркују сватове.

Шубаре на главама, кожуси, антерија, чакшире, вунене чарапе са најфинијим везом и опанци. Мушкарци на тој свадби се истичу традиционалном ношњом. И жене не заостају за њима, напротив. Жуте мараме на главама, ланене кошуље и црне сукње од вуне, штрикане вунене чарапе и опанци.

Сабораша им кличу, а они се неколико пута заустављају не би ли радост и расположење поделили са њима кроз песму и игру.

Импровизација живописне драгачевске свадбе наставља се пред Центром за културу, што представља долазак младе у нови дом. Млада баца сито на кров у жељи да се тамо задржи, а затим узима у наручје наконче (мало дете) које окреће три пута, на све четири стране, љуби га у жељи да и она буде родна. Десном ногом гази преко прага нове куће, а ту је дочекују свекар и свекрва које љуби у руку. Они је даривају златним новцем и златним украсима. Свекрва је узима у крила, затим и њу и њеног сина служи медом и шећером како би им живот био слађи.

Ту, баш на летњој позорници Центра, сватови настављају песму, игру и весеље на задовољство свих оних који су без трептаја и са заустављањем даха гледали ову фантастичну импровизацију која је сама по себи атракција како за домаће, тако и за стране туристе.

Марија Неранчић

ТРУБА ТРУБИ, СРБИЈА ОДЈЕКУЈЕ

ЗОВ ТРУБЕ

Чу се труба,
Још једна,
Па још једна.

Иза живице
Изби трубач;
Још један,
Па још један.

Тако се скупи
Цео оркестар.

У рукама трубача
– Златне трубе,
У срцима трубача
– Топле наде.

Тако окупљена дружина
Креће на Сабор у Гучу,
На мегдан часни,
– Трубачки.

(Ника - Никола Стојић,
„Свирај, трубо“)

„ДАНИ ТРУБЕ“ у Лесковцу

У оквиру манифестације „Лесковачки летњи фестивал“, у Лесковцу је, 16. јуна, одржано предтакмичење трубачких оркестара - „Дани трубе“.

На трубачкој сцени своје умеће показала су: 2 пионирска оркестра – трубачки оркестар Михајла Стошића из Предејана и Михајла Зеђировића из Бојника, омладински оркестар Душана Стојановића из Грделице и 9 сениорских оркестара. Најбољи су били оркестри Фејата и Небојше Сејдића из Бојника и Јовице Ајдаревића из Павловца.

„Ој, Мораво“ у Владичином Хану

У склопу манифестације под називом „Ој, Мораво“ 29. јуна одржано је предтакмичење у Владичином Хану. За учешће на овогодишњем Сабору надметало се 12 оркестара (9 сениорских, 1 омладински и два пионирска). У категорији сениора, најбољи је био оркестар Бојана Ристића из Владичиног Хана.

У категорији омладинских оркестара директан пласман у Гучу обезбедио је оркестар Милоша Јовановића из Владичиног Хана.

У категорији пионира, најбољи је био оркестар Милана Анђелковића из Лепенице.

„Звуци трубе са Тимока“

У оквиру манифестације „Звуци трубе са Тимока“, 12. маја, одржано је предтакмичење трубачких оркестара у Књажевцу.

У такмичарском делу наступило је пет сениорских оркестара. Најбољи међу њима био је оркестар „Златне трубе“ из Књажевца.

Двадесето јубиларно предтакмичење у Бољевцу

У оквиру манифестације „Црноречје у песми и игри“, 9. јуна, трубачки оркестри такмичили су се за одлазак на 57. Драгачевски сабор трубача.

У категорији омладинских оркестара, директан пласман, обезбедили су „Тимочки весељаци“.

Од 9 сениорских оркестара – најбољи су: Саша Павловић из Пирота, Александар Ђорђевић из Бора и Славољуб Богојевић из Параћина.

Труба се орила новосадским Штрандом

Први пут у историји Драгачевског сабора трубача, Нови Сад је добио статус предтакмичарског центра.

У оквиру „Балкан труба festa“, 30. јуна, на трубачки окршај изашло је 6 сениорских оркестара, а најбољи је био оркестар „Новосадски трубачи“, Бошка Криваца.

КОВАЧИЦА: „Гуча у падини“

У оквиру предтакмичења за учешће на 57. Драгачевском сабору трубача, 2. јула 2017. године у Ковачици, надметало се пет сениорских оркестара.

Најбољи је био оркестар Данијела Јокановића из Шида.

САБОРСКИ КАРАВАН

Маратон трубе у Сурдулици

Сходно традицији, такмичење трубача у пионерској, омладинској и сениорској конкуренцији обележило је и овогодишње „Власинско лето“.

Према програму ове манифестације „трубачки дани“ су били резервисани за суботу, 8. јул и недељу, 9. јул. У суботу, 8. јула, трубе су укрстила 3 пионирска и 6 омладинских оркестара.

У категорији пионира, Прва труба припала је Николи Крстићу (Загужање), а за најбољи оркестар проглашен је оркестар Млађана Крстића из Загужања.

У категорији омладинских оркестара Прва труба је отишла у руке Дарку Станковићу (Загужање), док је за најбољи оркестар проглашен оркестар Мирсада Рамића из Павловца.

У недељу, 9. јула, одржано је и такмичење сениорских оркестара, а за престижне трубачке награде борило се њих 16.

Прву трубу, по оцени стручног жирија, заслужио је Кристијан Азировић (Бојник), док је титулу најбољи оркестар однео оркестар Владимира Ивановића (Загужање). Прва труба жирија публике отишла је у руке Синише Станковића, док је најизворније музицирао оркестар Милана Николића Доње из Грделице

Труба се орила Пожегом

На препуном Тргу у Пожеги, 15. јула, одржано је предтакмичење младих оркестара за учешће на 57. Драгачевском сабору трубача. Најбољи омладински оркестар је оркестар Мирослава Ђунисијевића из Ариља, док је за најбољи пионирски оркестар проглашен оркестар Маје Илић из Пожеге. Најбољи трубач у категорији омладинаца је Александар Васиљевић из Прањана, док је за најбољег трубача у категорији пионира проглашен Лазар Илић.

ПРИЈЕПОЉЕ: Најбољи је оркестар Ивана Ђенадића из Нове Вароши, Прва труба Драган Павловић из Гуче

У оквиру 12. Сабора трубача на Коловрату, 22. јуна, први пут је одржано предтакмичење за 57. Драгачевски сабор трубача у Гучи. Учешће у предтакмичењу узело је шест сениорских оркестара, а према оцени стручног жирија, за најбољи оркестар проглашен је оркестар Ивана Ђенадића из Нове Вароши, док је за Прву трубу Сабора проглашен Драган Павловић из оркестра „Драгачевске трубе“.

ЗЛАТИБОРЕ МОЈ ЗЕЛЕНИ БОРЕ: Најбољи је оркестар Марка Глигоријевића

У оквиру 44. Сабора трубача и смотре народног стваралаштва одржано је предтакмичење трубачких оркестара на Златибору.

У такмичењу је учествовало шест сениорских оркестара: Ивана Јовановића из Ужица, Игора Митрића из Сирогојна, Бранка Остојића из Карана, Љубивоја Диковића и Јанка Јовановића из Пожеге, Стефана Марковића из Бајине Баште и Марка Глигоријевића из Бајине Баште.

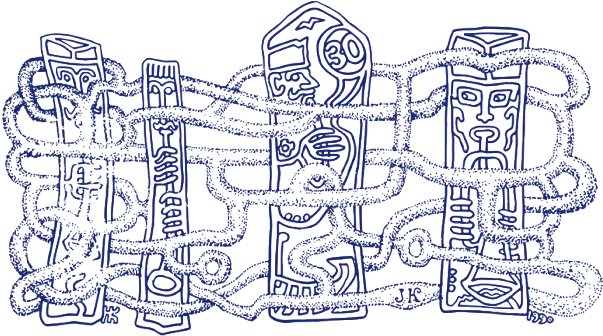
Најбољи трубач по оцени стручног жирија је Јанко Јовановић, док је најбољи трубач по оцени жирија публике и новинара Иван Јовановић. Оркестар који је понео титулу најбољег на предтакмичењу је оркестар Марка Глигоријевића из Бајине Баште.

За учешће на 57. Драгачевском сабору трубача квалификовало се 17 трубачких оркестара, а 18. оркестар биће познат након баража у коме учествују 4 оркестра (оркестар Ивана Јовановића из Ужица, оркестар „Драгачевске трубе“ из Гуче, оркестар Елвиса Бајрамовића из Бојника и оркестар Славољуба Богојевића из Параћина).

Република Србија
Министарство трговине, туризма и
телекомуникација

СВУДА ДОБРО ЗВУЧИ

Драгачевски сабор трубача одавно је прерастао границе наше земље. Долазе нам љубитељи трубе из разних земаља и ма колико да су националне, расне и језичке баријере очигледне, добра музика је, ипак, тај моменат споја наизглед неспојивих култура.

Звог тога је одговорност свих нас, који представљамо Сабор, заиста велика. Треба пренети најверљивију саборску слику непознатој публици и задовољити различите музичке укусе. Наши најбољи представници су трубачи. Фестивалска екипа предвођена извођачима током ове године нашла се на бројним дестинацијама - у Бања Луци, Крагујевцу, Софији, Београду, Новом Саду, Требињу, Љубљани, Темишвару... Где год се појавимо налазимо на одличан одзив публике и свеопшту прихваћеност онога што представљамо.

САЈАМ ТУРИЗМА У СОФИЈИ

Софију смо посетили у оквиру презентације организоване са Туристичком организацијом Србије, на познатом Holiday and Spa Ехро сајму туризма 15 - 17. фебруара. Као један од најзначајнијих догађаја у области туризма на Балкану окупио је велики број излагача - туристичких агенција, туроператора и представника локалних туристичких организација. Да је звук трубе врло близак Бугарима, уверили смо се током наступа оркестра Бојана Ристића, који је овога пута био задужен за добру забаву.

Сајам у Софији

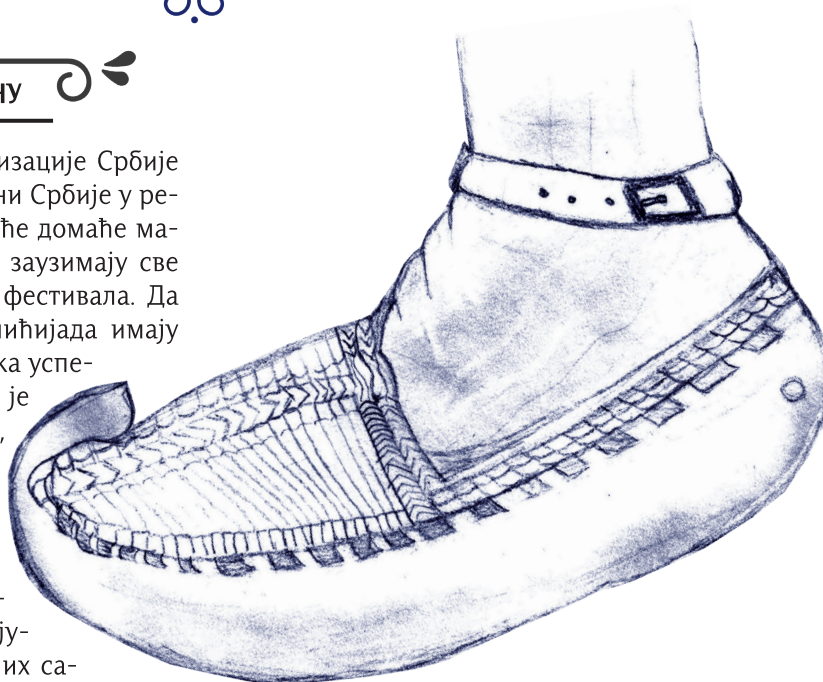
БЕОГРАДСКИ САЈАМ ТУРИЗМА

Централно збивање на туристичкој сцени Србије је велики Београдски сајам туризма који је 23 - 26. фебруара надмашио све рекорде посећености. О великој популарности овог сајма, који из године у годину стиче епитет успешног, мултинационалног и мултикултуралног догађаја сведочи и око 1. 200 туристичких актера и приближно 75. 000 посетилаца. Туристичка организација „Драгачево“ представила је своје најатрактивније садржаје, док је у оквиру музичког програма организована Промоција 57. Драгачевског сабора трубача уз звуке трубе Марка Глигоријевића из Дуба, носиоца „трубе публике“ на протеклом Сабору трубача.

ДАНИ СРБИЈЕ У РЕГИОНУ

На иницијативу Туристичке организације Србије остварен је пројекат под називом „Дани Србије у региону“ са идејом да се обједине највеће домаће манифестације које из године у годину заузимају све значајније место на европској мапи фестивала. Да Гуча, EXIT, Nisville, Beer Fest и Нушићијада имају много тога заједничког говори и велика успешност ове промотивне кампање, која је била заступљена у Софији, Љубљани, Бања Луци и Темишвару. Својски смо се потрудили да будемо достојни представници највеће културне смотре у Србији, па је свака промотивна активност пропраћена музичким садржајима у којима су учествовали најуспешнији трубачки оркестри протеклих саборских година.

ЈАПАНСКА ВЕРЗИЈА ГУЧЕ

Заинтригирана препоруком пријатеља да посети највећи трубачки догађај, Yuko Yoshikai, је пре неколико година дошла из Јапана да посети Гучу. Како и сама свира трубу, истиче да је њен први сусрет са Гучом незабораван и да од тада долази сваке године. Свој боравак искористила је на прави начин, успостављајући сарадњу са колегама и упознајући домаће музичке стилове. Велико одушевљење Сабором трубача пренела је у својој књизи која је већ прошле године изашла на јапанском тржишту. Очигледно су њене импресије биле довољно уверљиве, па смо протеклог Сабора угостили и екипу јапанских новинара. Недавно су нас обрадовали и чланци у јапанском магазину „Yamaha“, где су изнели све похвале о Драгачевском сабору трубача.

Темишвар, 8.6.2017.

Љубљана, 26.5.2017.

Софија, 19.5.2017.

Маријана Луковић

Фото: Фото Мифо, Архива ТО

100 godina
sa Vama

Medeno
Srce

Treba ti bolji ukus!
Vitanova

Mi činimo svet sladim!

ТРУБА СЕ ПИШЕ КАО ЉУБАВ: Све нас је Гуча створила!

Интервју с Бојаном Ристићем

Рођен је у Владичином Хану у музичкој породици, одрастао уз чаробни звук истока. Његов деда Жика био је врхунски бубњар, занат је преузео његов син Зоран, такође бубњар, а Бојан је заволео трубу и променио породичну традицију. Лимени инструмент почео је да свира са својих седам година и тада се видело да има велики таленат. Та љубав према труби постајала је све озбиљнија, расла је у недоглед, а емоцију коју је ширио, док је на њој музицирао, пренео је на све оне који су га слушали. Од тада су се награде томилале једна за другом и постао је најбољи међу најбољима.

1. Труба се пише као љубав...

Слободно могу да кажем да је труба моја велика љубав. Мој отац је као бубњар свирао код чувеног Гонга, код Миће Петровића, Бобана Марковића, а последњи пут код Стојана Крстића. Гледао сам их на телевизији на такмичењима у Гучи. Већ тада је био мој велики сан да се и ја једног дана попнем на бину. Тада је било јако тешко путовати јер се путовало возом, молио сам оца кроз сузе да ме поведе. Имао сам ту част да, испред хотела у Гучи, под шатром слушам највећа имена Гуче како свирају породици Карић, Лепој Брени и многим познатим звездама тог времена.

Бојан Ристић и директор "Алфалам-а"

2. Сећам се првог наступа...

Први званични наступ имао сам са 14 година и то на предтакмичењу манифестације „Власинско коло“ у Сурдулици и тада сам се квалификовао за Сабор трубача у Гучи у категорији младих оркестара. Прву награду сам освојио баш ту, на „Власинском колу“, у Сурдулици 1999. године. Након тога награде су се саме низале, али уз велики труд, рад и одрицање које носи позив трубача.

3. Осећај одговорности када се стане на саборску сцену...

Цео свет зна да је Гуча српски бренд. Када наступамо у Италији, Словенији, људи нам траже да свирамо оно што се свира на Сабору у Гучи. Осећај када свирате пред том иностраном публиком и када станете на сцену пред саборску публику потпуно је другачији. Увек када наступама са оркестром дајемо душу и срце и преносимо ту снагу, енергију и емоцију на публику. Саборска публика то осећа и узвраћа истом мером.

4. Ритуал пред излазак на сцену...

Никада нисам имао никакав ритуал пред излазак на сцену, све до прошле године, до 56. Сабора трубача. Са оркестром сам снимао спот за најаву у гучкој црквеној порти и питао: „Оче, која је ово црква?“ Рекао ми је да је то Црква Светог архангела Гаврила. Тада сам имао потребу да се помолим и запалим свећу и замолим Бога да нам помогне да одсвирамо наступ као никада у животу. И десила се победа. Има Бога!

5. За мене је Сабор трубача...

Сабор трубача и победа на истом је сан сваког трубача. Ја сам свој сан остварио и још увек га живим. Свако треба да дође у Гучу и осети ту емоцију. Волим Гучу, Србију и трубу. Све нас је Гуча створила, каже Бојан.

6. Порука за све оне који сањају саборску сцену...

Вежба, труд и рад, сатима. Слушао сам много трубача, „крао им занат“, од почетка музицирања на труби, и двајао сам по 2-3 сата за вежбу. То и дан - данас радим. Да бисте били добар трубач и да би то публика препознала, као и они који одлучују ко ће коју награду добити, морате имати много одсвираних сати.

Марија Неранчић

TIKVEŠ

SINCE 1885

**NA STOLU JE
NAJBOLJE**

18+

МАЈСТОРСКИ СКОК НОВИ МАЈСТОРИ - НОВА ПРАВИЛА

ТРУБА НА 3.000 МЕТАРА ВИСИНЕ

Дејан Јевђић, понос свога краја, али и понос Драгачевског сабора трубача, познат по умећу маестралног преношења емоција кроз звук трубе.

Из малог града Пожеге, прославио се и ван граница наше земље, и то као мајстор

трубе.

Мало ко зна да је наш Дејан и професионални војник већ 15 година и да

пored адреналина који осећа када стане на саборску сцену има одважност за дела која се с правом могу сврстати у подвиге. Недавно је пажњу на себе привукао ни више ни мање него падобранским скоком. Али не било каквим скоком, већ мајсторским, са трубом у рукама.

На летачкој манифестацији „Балкански скок пријатељства“ у Лисичијем Потоку, која окупља ветеране 63. Падобранске бригаде и поклонице падобранства, Јевђић је извео такозвани „тандем – скок“.

Радим већ 15 година као професионални војник у Пожеги. Тамо сам упознао многе дивних људи међу колегама, а падобранци су ми били веома интересантни и желео сам да осећим ту врхунску адреналина. Ово ми је други скок, али је посебан у односу на први зато што се нико од мајстора трубе до сада није сећио и осмелио да изведе скок, али с трубом у руци, рекао је Дејан.

Труба је заштрубила и на 3.000 метара надморске висине. Са мојим генералом дошао сам на ту идеју. Скакао сам већ једанпут падобраном, али идеја је била да то други пут учиним с трубом. Осећај је био фантастичан, а упоредио бих га са оном врхунском адреналина који осећам када станем да свирам пред неколико стотина хиљада људи на Драгачевском сабору трубача.

Марија Неранчић

ДА ЛИ ЗНАТЕ КАКО СЕ ПОСТАЈЕ МАЈСТОР ТРУБЕ?

Познати и устаљени критеријуми стицања звања Мајстора трубе, а то је да добитник овог високог признања може постати једино онај који је три пута победио на трубачкој сцени, допуњени су тако да звање Мајстора трубе стиче и капелник оркестра са навршених 50 година живота и освојене две победе или и 60 година живота и уколико је учествовао 20 година на финалном такмичењу, а није освојио потребан број награда.

Једини који је ове године испунио услове из допуњених критеријума је Божидар Николић Доња из Грделице. Рођен је 1955. године. Своје музичко умеће, прво на хармоници, отпочео је са 12 година. Касније је свирао тенор у оркестру свог оца и са њим наступао у Гучи (1973, 1974. и 1975. године). Почетком осамдесетих година, отац му је поверио место другог трубача у оркестру.

Након смрти оца Милана, Божидар је преузео оркестар. Као капелник, са својим оркестром, Николић је 27 пута наступао на финалном сениорском такмичењу у Гучи. Први пут 1984. године, затим непрекидно сваке године, од 1988. па све до 2016. године, изузев 2001, 2014. и 2015. године. Оркестар је три пута (1998, 2008. и 2010) освајао треће место, једанпут је најизворније музицирао (1984) и најбоље одсвирао изворну народну песму (1999. и 2012) и извео марш (1990).

Оркестар Божидара Николића учествовао је у снимању филмова „Сок од шљива“ и „Камионџије“.

Свирао је у многим европским земљама и у Америци.

У оркестру наступају син Милан и унук Богдан, који је музички образован.

Јовиша М. Славковић

ДАР ОНИМА ЗБОГ КОЈИХ САБОР ПОСТОЈИ

Учесници највеће трубачке феште добили су свој дом. Кажу људи – ЗАСЛУЖИЛИ СУ! И те како јесу.

Педесет седам година саборовања је озбиљан „саборски стаж“ и сви они који годинама, деценијама уназад шаљу љубав кроз звук трубе у свет моћи ће да уживају у новоизграђеном Дому трубача.

Овај објекат представља дар онима због којих Гуча и Сабор постоје.

Вредност радова је 90 милиона динара, од којих је 34 милиона дала држава, преко ресорног министарства за трговину, туризам и телекомуникације, а 26 милиона локална самоуправа.

Објекат има 1.200 квадратних метара, располаже са 27 соба, односно 160 лежајева.

На сам дан отварања овог годинама ишчекиваног објекта, симболично је грејало сунце, а како би се другачије објекат отворио до звуцима трубе и то оркестра Дејана Јевђића из Пожеге, мајстора трубе и Бојана Ристића из Владичиног Хана, чији је оркестар био најбољи на 56. Драгачевском сабору трубача. Свечаности уприличеној овом догађају је, поред грађана, пријатеља Сабора, мајстора трубе и самих организатора, присуствовао и потпредседник Владе Републике Србије и министар трговине, туризма и телекомуникација, господин Расим Љајић.

Дом трубача враћа наду да ће Сабор и они због којих Сабор постоји, а то су наши трубачи, још дуго исписивати историју ове варошице.

ОВО ЋЕ БИТИ МЕСТО КОЈЕ ПРИМА ГОСТЕ ПРЕКО ЦЕЛЕ ГОДИНЕ

„Надам се да ће ово бити место које ће примати госте током целе године, а са друге стране смо олакшали организаторима Сабора да прихвате не само оркестре већ и организују цео Сабор. Да не говорим о економском моменту, јер се трошило око два милиона само на смештај трубача, сада ће то бити доста јефтиније, пола оркестара ће бити смештено овде“, истакао је министар Расим Љајић.

САН СВАКОГ ТРУБАЧА СЕ ОСТВАРИО

„Некада је било јако тешко. Сећам се како смо спавали у школи на војничким креветима. Након напорног наступа, и свирке која је углавном трајала до дубоко у ноћ, све што смо желели било је да се истуширамо као људи и легнемо у пристојну постељу.

Када сам позван на отварање „Дома трубача“ питали су ме имам ли времена да дођем. Верујте ми на реч, и да сам имао неки наступ или неко весеље све бих оставио и дошао да отворим „нашу кућу“, коју смо тако дуго чекали. То је био сан сваког трубача. Веома сам срећан и имаћу о чему да причам својој деци. С поносом ћу им рећи: „Ваш тата је био први који је имао ту част да отвори „Дом трубача“, рекао је искрено Бојан Ристић.

ВЕЛИКА ЗАХВАЛНОСТ МИНИСТРУ

„Велику захвалност дугујемо министру трговине, туризма и телекомуникација Расиму Љајићу који је препознао потребу да развијемо инфраструктуру у области туризма и који је подржао локалну самоуправу у изградњи друге фазе овог објекта од 1.200 квадрата.

Учинићемо све да заједно са Владом Србије наредних година, у сустрет 60. јубиларном сабору 2020. године, наставимо са изградњом инфраструктуре, унапређењем програмских садржаја и маркетинга, како би смо подigli ниво организације ове манифестације и како би смо забележили већу посету и већи привредни раст и доходак и за нашу земљу и за грађане који живе на овом подручју“, изјавио је председник Саборског одбора, Слободан Јоловић.

Марија Неранчић

СВЕ ТРУБАЧКЕ БУДИЛИЦЕ

УТИСАК

У жељи да очврснем спону са својим драгачевским коренима и испуним обећање дато другарици из Гуче, прошле године сам први пут присуствовала надалеко чувеној манифестацији Драгачевском сабору трубе.

Утисци, које још од тада носим, тешко да се могу упоредити и са једним утисцима везаним за места и пределе у нашој земљи. Није дуго требало да схватим да је то због чињенице да посебност Драгачева не чини толико простор, него људи у њему; не толико предео, већ магија која настаје из сазвучја људи, предела и музике која се тих летњих дана чује одасвуда. Управо та атмосфера присности и дух заједништва плене још од прве шетње Гучом и првих сусрета са мештанима. Без куртоазије и лажних формалности, Гучани вас неприметно учине фокусом своје пажње, времена, старају се да се дословно осетите равноправним припадницима њихове свакодневице. Захваљујући таквом менталитету, анахроном у овом веку отуђености, Драгачево је оаза у којој су речи „странац“ и „туриста“ потпуно неадекватне за гостопримство какво се овде указује госту. Ведрина и позитивна енергија се захуктавају како одмиче дан, позивајући не само младе да постанемо део општег весеља. Сабор у Гучи је највећа потврда да и наша земља има свој карневал, да радост и слављење живота и код нас преплављује улице, у тим данима када није битно да ли смо на пропутовању или ту укореењени, да ли је звук трубе усађен у наше завичајно биће, или му се дивимо као другачијој музици, која на нов начин покреће чула.

Као на карневалу, шаренило улица и боја употпуњује и несвакидашња могућност да се сваким кораком обремо у другом таласу музике, прикључимо вијугавом колу вештих играча или и сами на неком свом инструменту, или својом бојом гласа, делимо расположење, умножавамо вибрације звука и покрета небројено пута.

За нас младе, у периоду још недовршеног одрастања, тражења свог места у свету, утешно је и благотворно знати да постоје и тако несребичне, исконске и традиционално дружељубиве људске заједнице.

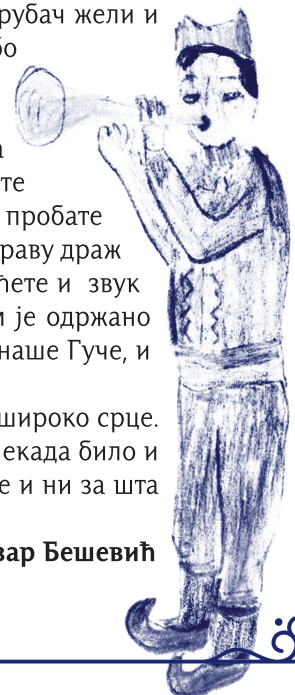
Александра Савић

СВИРАЈ ТРУБО!

Када кажете Драгачево, прва асоцијација је овај лимени инструмент, чији звук вас може начинити најсрећнијим бићем, али вас може и скрхати болним нотама и довести вас до суза.

Сваке године средином августа на хиљаде људи жељних провода, добре забаве и звука трубе сјурју се у престоницу Драгачева, у Гучу. Заљубљеници у овај инструмент кажу да сваки трубач жели и снева титулу у Гучи и да је остварење сна тренутак када вас ваши саборци вину у небо и држе на својим раменима, док је у вашим рукама златна победничка труба. У овом малом, али у свету познатом и чувеном месту, дочекаће вас звуци драгачевске химне „Са Овчара и Каблара“, а из њега вас испратити „Марш на Дрину“. Ако вам не заигра суза у оку током химне Сабора, ако се не уплашите праска прангије, ако не загрлите своју вољену особу уз Ђурђевдан, ако не одиграте бар једно Ужичко коло, ако не пробате домаћу „мученицу“, рачунајте да овде нисте били или да једноставно нисте осетили праву драж Гуче. Ако згазите ногом реку Бјелицу и чујете њен жубор, после краћег времена чућете и звук трубе. Исто то ће се десити и ако одете у порту цркве и погледате липу, под којом је одржано прво надметање трубачких оркестара. Звук трубе дубоко је укореењен у сваком делу наше Гуче, и тај звук најбоље се чује и звучи у Гучи.

У престоници трубе дочекаће вас њени гостопримљиви становници и њихово широко срце. Биће вам добри домаћини и показаће вам све чари Сабора. Испричаће вам како је некада било и шта је традиција коју ваља сачувати. И зато „свирај трубо, свирала задуго - за весеље и ни за шта друго.“

Лазар Бешевић

СВЕ ТРУБАЧКЕ БУДИЛИЦЕ

ДОБРО ДОШЛИ - ДОБРИМА ДОШЛИ

У срцу Србије, на обронцима планине Јелице, уз обалу реке Бјелице, са најлепшим погледом на Каблар и Овчар, лежи Драгачево. А у срцу Драгачева, Гуча. На први поглед једно мало, мирно и тихо место.

На улазу ће вас дочекати споменик Десимиру Перишићу, који поносно држи своју трубу. Свеж, хладан ваздух миловаће ваша лица, а неки радознали поглед из дворишта испратиће вас док шетате улицама ове варошице. Мирис цвећа и шуме ће вас опити и тако опијени долазите до центра где вас чека споменик посвећен трубачу. Ако се задржите довољно дуго, сигурно ћете чути умилне звуке трубе. Запитаћете се да ли се слави рођење детета, пунолетство или је то звук из црквене порте, где се управо обавља венчање. А ако зачујете тужну песму која вам

мами сузу у оку, можда некога испраћају на вечни починак. И тако, готово целе године, Гуча живи и снева да би почетком августа наша мала варошица, са мало више од две хиљаде становника, постала престоница најважнијег такмичења трубачких оркестара. У наше мало место тада се слију људи из целог света. Прангије ће означити почетак манифестације по којој смо познати у целом свету. За време Сабора, Гуча не спава. На сваком кораку, хошку, али и у неком дворишту, можете чути громогласне звуке трубе, баса или бубња најбољих трубачких оркестара. Да ли ће баш онај чије звуке управо слушате бити победник? Понесени том атмосфером и ритмом трубе, заиграћете уз звуке Моравца, Корачнице, Ђурђевдана или неке јужњачке мелодије. Снажне емоције сигурно ће вас обузети када поред вас прође дефиле свих оркестара и фолклорних група које учествују на овој манифестацији. И тако, уз песму, игру и добру храну, долази најважније вече које сви посетиоци и учесници ишчекују. На бини крај Бјелице, двадесет трубачких оркестара, сви као један, свирају химну Сабора, познату мелодију „Са Овчара и Каблара“. Опијени овим звуком, настављате да слушате најлепше мелодије. Свираће и надсвиравати се цело вече, без даха се борити за главну награду, а ви ћете уживати у чаробном звуку. Најбољи међу најбољима је проглашен, а Гуча још увек не спава.

Исти звуци трубе који су вас дочекали, и опет неки радознали поглед, испратиће вас из наше мале варошице у нади да ћете се вратити и наредне године, јер знајте да сте овде добродошли и добрима дошли.

Кристина Обрадовић

ТРУБАЧ У ПШЕНИЦИ

Куд мину млади трубач,
па сад је пред нама био?
Није се ваљда у некој недођији,
пред Сабор трубача изгубио?

У Гучи га чека трубачка братија
од свих познатих познатија.

Усне им већ муштике љубе
а прсти баратају дугмиће трубе.

А трубач чим угледа два плава ока
нађе се пред њима у два скока.

И док му срце к'о бубањ туче
заборави на Сабор и трубаче из Гуче.

Ено га тамо иза воденице,
у слатком загрљају врља њиву
са дозрелим класјем пшенице.

Ника - Никола Стојић

ДРАГАЧЕВО РУЖОМ ОГРАЂЕНО

Да ли нам је, и колико, важно очување традиције? Наш језик, култура, обичаји... Све оно што нас у очима света чини јединственима. Људи заборављају. Уместо да се поносе, добровољно се одричу највећег блага које им је дато - својих корена. А зашто? Само зато што смо слепи да увидимо да је наша највећа снага заправо оно што нам други највише замерају и на чему нам завиде - наша способност да трајемо и истрајемо у свакој ситуацији, да се без обзира на околности радујемо уз звуке матерње мелодије.

Звук трубе увек ме асоцира на дом. На нека прошла времена, за којима су сви носталгични, која и нису била тако давно, али се чине као древна историја. Нисам била ту да их проживим, али свакако осећам њихов дух сваки пут када се осврнем око себе и погледам моје Драгачево. Тако мало и наизглед безначајно, у мом срцу заузима највеће место. Било да је ограђено ружом, босиоком, трњем или нечим четвртим, за мене ће увек бити најлепше место на свету. Без обзира где ме путеви судбине одведу, заувек ћу памтити брда, долине, речице и равнице. Поглед са Јелице, залазак сунца на Овчару, све шуме и стазице. Мирис летњег поветарца који разиграно лети преко ливада, пашњака, њива и малињака, који у стопу прати Бјелицу на њеном путу кроз мој родни крај, и са собом носи звуке трубе. Те оштре, али у исто време и пријатне тонове, које су слушали наши очеви, наши прадедови. Многе су приче испричане и песме испеване о Драгачеву и Драгачевцима, али ниједна од њих није довољно верна, јер је овде сваки приказ вреднији од хиљаду речи, а свака особа посебна на свој начин.

Сваке године, када дође време Сабора, и када се сав тај свет окупи у нашој малој Гучи, ја осећам наду. Наду да људе ипак интересује њихова прошлост и традиција и да желе да је сачувају, па макар и на неколико дана, колико Сабор траје. Само то осећање може послужити као оружје за борбу против трагедије наше садашњице.

Зато, следећи пут када будете слушали трубе, бар на тренутак затворите очи и отворите срца. Чућете више од музике. Чућете зов ваших предака, чист и снажан. Не игноришите их! Не дозволите да трубе свирају у празно. Послушајте их!

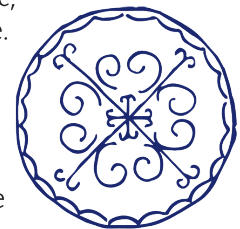
Александра Мечанин

ПЕСМА О ТРУБИ

У августу кад се Сабор спрема,
лепшег места тад од Гуче нема.
Скупљају се из целог света,
свако жели Гучом да прошећа.

Звуци трубе полако се шире,
сваком госту у душу завире.
Уз ракију и домаћу храну,
дочекамо тако зору рану.

Драгачево традицију има.
Такмичење у свирању трубе
надалеко познато је свима.
Ако нисте били на Сабору у Гучи,
онда нисте чули како труба звучи.

Маријан Филиповић

АТВ - АЛТЕРНАТИВНА ТЕЛЕВИЗИЈА, БАЊАЛУКА

Danas

Чачански Глас

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ БИБЛИОТЕКЕ

Наша установа постоји још од 1933. године и често је мењала своју форму и локацију. Већ одавно она се сместила под кров Центра за културу у Гучи и под њим свакодневно, већ више деценија образује, упућује, разоноди и радује своје кориснике. Поред великих светских и домаћих наслова, Библиотека општине Лучани највише пажње поклања завичајној библиотеци. Ми сматрамо да ће светску баштину, а говоримо о баштини која се мери и чува у књигама, свет лако сачувати, а да наш крај и нашу баштину можемо сачувати само ми. У тој мисији, већ годинама објављујемо најзначајније књиге о Драгачеву, у нади да ће овај крај постати један од најистраженијих и с поносом стати уз крајеве настале из уметности и око ње.

Због тога све већи труд улажемо у објављивање књига завичајних аутора и њихову промоцију. Ове године издали смо шест нових наслова („Драгачевски изрази“ Теодоре Костић; „Несташко“ Катарине Тодоровић; „Камена књига Гучана“ Нике Николе Стојића, „Камени памћеници Горачића“ Радована М. Маринковића, Зорана Маринковића и Момчила Стевновића; „Становништво Драгачева – друго, допуњено издање“ Јовише М. Славковића и „Вечита пешадија и сродне песме“ Бранка В. Радичевића, у сарадњи са Градском библиотеком „Владислав Петковић Дис“ Чачак).

Морамо напоменути да свако ко жели да изучава Драгачево или да пише о њему, код нас може наћи сваку врсту помоћи и сарадње. Сматрамо да оном ко не помаже свој родни крај, није ни стало до себе, а онда можете замислити како би се понашао према нечему што је туђе, кад своје тако олако заборавља.

Већ трећу годину за редом учествујемо на Саборском сајму књига, где заједно са водећим издавачким кућама (Лагуна, Легенда, Вулкан, Међуопштински историјски архив Чачак, Народни музеј Чачак) представљамо своју издавачку делатност. Поносно истичемо да је управо Библиотека општине била иницијатор оснивања овог сајма, са идејом да постане традиционалан.

У сусрет 85. годишњици Библиотеке, настављамо да ширимо и промовишемо културу у Драгачеву. У томе нам помажу млади нараштаји. Међу њима свакако је најзначајнији наш колега Милан Ружић, чији је уметнички домет препознат међу најистакнутијим људима нашег културног живота. Миланов стваралачки дар и особен начин писања препознао је чувени Матија Бећковић, а његову поезију особито воли и радо говори Петар Божовић, један од наших најпознатијих драмских уметника.

Не смемо заборавити и несвакидашње поетско вече „Стави свој живот у стихове“, које је приредио Филип Љубојевић, студент Филолошког факултета у Београду, и његови пријатељи. Ово вече организовано је под покровитељством наше Библиотеке, и представља почетак једне лепе идеје и промоције културе у Драгачеву, а све у нади да ће сви схватити колико је важна и потребна како бисмо остали и опстали. У оквиру наших промоција велика пажња посвећена је младој ауторки Теодори Костић и њеној књизи „Драгачевски изрази“, која представља ризницу драгачевских кратких форми.

Наша основна мисија јесте да књиге вратимо међу људе, јер ако неко избегава и заборавља књигу, онда се не можемо надати никаквом напретку. Истина је да се ових дана из наше земље књига протерује као нешто безначајно, па чак се сматра и претњом, али ми смо ту да докажемо да књиге никада не могу бити ништа друго осим извора културе и образовања.

Колектив Библиотеке
општине Лучани

СРПСКА ТРУБА ДАЛЕКО СЕ ЧУЈЕ

(Дејан Томић, „Труба у стиховим српских песника“, Књижевна задруга Српског народног вијећа, Подгорица, 2017. године)

Дејан Томић је дугогодишњи музички уредник у РТНС и члан стручног жирија Сабора трубача последње две деценије. У поменутој књизи објавио је 200 песама, од 139 познатих аутора (Ђура Јакшић, Јован Јовановић Змај, Алекса Шантић, Војислав Илић, Јован Дучић, Милош Црњански,...).

Председник Матице српске проф. др Драган Станић (Иван Негришорац), истиче да није чудо што су српски песници веома често одговарали на изазове трубе и што су у њој препознавали некакве тајанствене силе, или су је, пак, снажно укључивали у поредак најважнијих чинилаца човекове свакодневнице. Негде између великих распона метафизичких вазнесења и емпиријских тривијалности креће се клатно српске песничке речи заокупљене феноменом трубе и њеним моћима. Због тога ваља ове песник саслушати, а у њима ће се наћи много тога што се ни наслутити није могло. Читајмо стихове о труби, у њима ћемо препознати сами себе!

Јовиша М. Славковић

РАТНИ ДНЕВНИК МИЛУТИНА РИСТИЋА

(„Смиље и сумпор: два војничка дневника, (1916 – 1919)“, приредили: Дуња Душанић и Данило Шаренац, CLIO, Београд, 2016. године).

Издавачка кућа CLIO у Београду, објавила је књигу „Смиље и сумпор: два војничка дневника“, од којих је један из пера Милутина Ристића. Иначе, обојица су, као припадници легендарне јединице 1300 каплара, учествовали у Великом рату.

Милутин Ристић рођен је у Турици 1891. године. У рату је као официр учествовао у ђачкој јединици. Преживео је албанску голготу, а Дневник је почео да пише у јуну 1916. године, у Солуну. Ова изузетно занимљива личност овенчана је Орденом Карађорђевог звезда са мачевима официрског реда. Након рата завршио је студије права и радио како серски начелник у Новој Вароши. До појаве књиге „Драгачевци овенчани Карађорђевог звездом“ (аутори: Радован М. Маринковић, Ника Никола Стојић, Јовиша М. Славковић и Зоран Маринковић, изда-

вач Библиотека општине Лучани, 2014) о овом витезу слободе мало се знало. У нашу повесницу и културу враћен је, ево, и објављивањем његовог ратног дневника.

Радован М. Маринковић

ВИЈУГАВЕ ГРАНИЦЕ ПРОЗЕ И ПОЕЗИЈЕ

(Милан Ружић, „Наше су само речи“, Службени гласник, Београд, 2016. године)

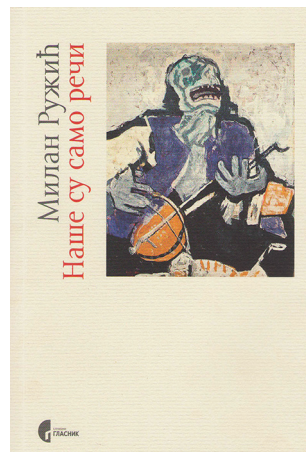
Милан Ружић, огласио се новом књигом, насловљеном „Наше су само речи“, а високе оцене изрекли су јој, хвалећи особиту даровитост аутора, еминентни писци.

Уредник издања, Владимир Кецмановић, наглашава: „Иако млад човек и млад писац, Милан Ружић у свет књижевности улази стилски суптилно, као искусан уметник, што га чини ретком зверком, којој ваља пратити траг.“

Песник Рајко Петров Ного каже: „Нова књига младог Милана Ружића долази са вијугаве границе прозе и поезије. Ружић лако из сатире пређе у медитацију, из ироније у потиштеност, али се нигде не „проспе“, већ самосвесно поентира. Он не личи ни на кога од својих исписника, ни савременика, јер се наслања на своје претке.“

Академик Матија Бећковић, истиче да је, читајући Ружићеву књигу, „срео себе од пре 50 година“, да је наишао на младог човека, „који гори као свећа за писану реч, за нешто важније од свакодневних брига.“

Драгачево је изнедрило једног врсног писца, који је на велика врата ушао у српску књижевност.

КУЛТУРНИ ФЕНОМЕН

(Драгослав Петровић, „Сабор трубача у Гучи, јуче, данас, сутра“, Нишки културни центар, Ниш, 2016. године)

Драгослав Петровић (1949), доктор социолошких наука, у овој књизи, без иједне фотографије, ослањао се на исказе учесника, истичући промене које су се десиле у самој природи и карактеру Сабора. „У првим годинама трајања манифестаци-

ја је у правом смислу те речи била народна смотра традиционалне културе драгачевског краја. Последњих деценија саборовање уз трубу претрпело је трансформацију. Сабор је већ изашао из граница традиционалног, изгубивши много од онога што је био на почетку.“

Ово је веома занимљиво и драгоцено истраживачко поље културолошког феномена Сабора трубача, који је, по први пут, посматран и проучаван, не само као музички хепенинг, већ „као амбивалентни културни феномен који одржава све наше друштвене, културне и политичке особености.“

Јовиша М. Славковић

уврстили 530 читуљних записа о земљорадницима, домаћицама, млађарији, сваковрсним умешницима, бранитељима народне слободе, ратницима... Посебни есејистички текстови посвећени су гробљима, мајданима са камена од којих су грађени биљези, каменоресцима, орнаментици, језику и правопису.

Аутори потписују историјат села исказан биљезима, као оставштину за будућност, за будуће истраживаче, не само родословце. Све у свему, занимљиво и драгоцено штиво, које се чита као узбудљива хроника минулих векова.

Д. Т.

ДРАГОЦЕНА КЊИГА

(Јовиша М. Славковић, „Становништво Драгачева од половине XV до друге деценије XXI века“, друго, допуњено издање, Библиотека општине Лучани, Гуча, 2017. године)

Књига Јовише М. Славковића представља ново, допуњено издање које садржи нове прилоге драгоцене за ову област пручавања. То се пре свега односи на новооткривене пописе житеља ове регије из четврте деценије XIX века, али и на прилоге о пореклу становника у више од 20 данашњих насеља. У овом издању та тематика заступљена је преваходно преузимањем из књига других аутора. Најпре Косте Јовановића и Јована Ердељановића, затим хроничара Раденка Поповића, Милоша Росића, Живорада Шипетића... па до Радована М. Маринковића, Зорана Маринковића и, наравно, самог Славковића.

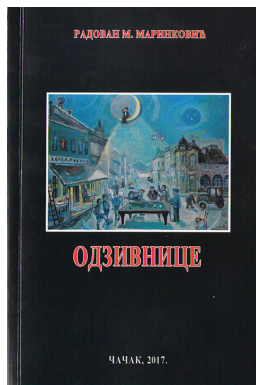
Свакако ће нова Славковићева књига бити драгоцена дружбеница и истраживача, и родословаца, и, наравно, знатижељника.

Радован М. Маринковић

ПРЕПОЗНАТЉИВ РУКОПИС

(Радован М. Маринковић, „Одзивнице“, Штампарија Бајић, Чачак, 2017. године)

Радован М. Маринковић, својом новом песничком књигом, као да се, бар привремено, удаљио од, себи својственог, допевавања епитафа са гробљаша и крајпуташа и упутио се новим извориштима и авантурама духа, покушавајући да открије тајне сопственог бивствовања. Аутор за себе каже да је „последњи монарх у сопственој републици“ и „обала поред које теку све српске Мораве“. У овом делу препознатљив је Маринковићев песнички израз, саткан од магије људског тајања.

Д. Т.

ОСТАВШТИНА ЗА БУДУЋНОСТ

(Радован М. Маринковић, Зоран Маринковић и Момчило Стевановић, „Камени летопис Горачића“, Библиотека општине Лучани, Гуча, 2017. године)

Горачићи су добили још једну поноранку у своју прошлост – књигу саткану од епитафа са гробљаша (из петнаестак покопалишта мртвих у овом селу) и ратничких крајпуташа. За то су се побринули осведочени истраживачи Радован М. Маринковић, Зоран Маринковић и Момчило Стевановић. У књигу су

Ученички радови:

Јана Петронијевић, страна бр. 33; Валентина Дуканац, стране бр. 27, 40; Драгиша Костић, страна бр. 3

